

DANA

„Un vēl: Nedomā, ka Lielā mīlestība, kas tev kā mazam bērnam tika noliegta, ir zudusi pavisam. Kā tu vari zināt, vai tajā laikā tevī nav nobriedušas bezgalīgi plašās vēlmes, kas nosaka tavus mērķus šodienā?”

Rainers Maria Rilke „Vēstules jaunam dzejniekam”

Darbojošās personas:

Dana - Annikas auklīte, 17 gadus veca

Annika – Signes un Gunāra meita, 5 gadus veca

Gunārs – Signes vīrs, 45 gadus vecs

Signe – Annikas mamma, Danas priekšniece, 37 gadus veca

1.aina.

Dzīvoklis Rīgas centrā ar vairākām istabām. Pārspīlēti stilīgs. Ēdamistaba, kas savienota kopā ar virtuvi. No tās uz citām istabām ved vairākas durvis. Priekšnams ir virtuves daļas galā. No savas istabas ēdamistabā ienāk Signe (37), viņa runā pa telefonu.

SIGNE. Jā, tiksimies, kad atbraukšu! Saraksts būs pie mana vīra... Visu labu, Sarmīt!

Signe noliek telefonu uz galda, ieiet vannasistabā, no kurienes iznāk ar kosmētikas maku rokā. Viņa iet uz savu istabu, bet atkal zvana telefons.

SIGNE. *Hello! Yes, of course...*

Signe ieiet savā istabā. Pēc brīža iznāk laukā ar pakaramo rokās. Zvana.

SIGNE. Čau! Kur ir mana žakete? Tu viņu vakar izgludināji?... Nu, jā, es taču tev lūdzu. Kāpēc lai es viņu neņemtu līdzī, Dana?

Signe ieiet citā istabā, pēc brīža iznāk ar žaketi uz pakaramā. Viņa apskata žaketi.

SIGNE. Nē, tam vairs nebūs laika... Labi, viss.

Signe ieliek telefonu kabatā, ieiet atpakaļ savā istabā. Pēc brīža iznāk laukā bez žaketes un iet uz istabu, kas atrodas pretī viņas istabai, klauvē pie durvīm. Atveras durvis, tajās stāv Gunārs (45). Viņš saģērbies uzvalka kreklā, biksēs. Signe nobučo Gunāru.

SIGNE. Čau!

GUNĀRS. Čau!

SIGNE. Pirms es dodos ceļā, mums drusciņ jāparunā. Mēs vakar nepabeidzām par Danas dāvanu...

GUNĀRS. Uz kurienu tu brauc?

SIGNE. Tu esi aizmirsis!

GUNĀRS. Es neesmu aizmirsis...

SIGNE. Gunār!

GUNĀRS. Ja tu man tikai atgādinātu, uz kurienu tu taisies doties...

SIGNE. Šodien uz Franciju... Aizparīt uz Vīni. Tad uz Berlīni. Labi, es atgādināšu tev vēlreiz, simto pirmo reizi, ka es, Signe, dodos Latvijas simtgadei paredzēto pasākumu PR kampaņā. Vai tagad tu atceries?

GUNĀRS. Nu beidz... Es sapratu, ka tu brauc nākamnedēļ...

SIGNE. Tu atceries, kā mani sauc?

GUNĀRS. Paklau, ja mēs runājam par neko, es eju strādāt.

SIGNE. Mēs vakar nepabeidzām sarunu par Danu.

GUNĀRS. Danu? Ā, jā, par Danu.. Nu, kas ir ar viņu?

SIGNE. Par to atvaļinājumu. Es jau vakar tev gribēju pateikt, bet tu aizgāji rakstīt un...

GUNĀRS. Nu?

SIGNE. Es nopirku viņai ceļojumu. Uz Kanāriju salām...

GUNĀRS. Tālāk bija grūti, ja?

SIGNE. Nu, jā, un es aizmirsu tev vakar pateikt, ka tikmēr Anniku pieskatīs cita auklīte. Viņa būs šovakar.

GUNĀRS. Jauna auklīte?

SIGNE. Viņu sauc Sarmīte.

GUNĀRS. Pagaidi, Dana brauc prom tagad?

SIGNE. Jā! Tā Sarmīte...

GUNĀRS. Tu viņu esi satikusi?

SIGNE. Nē, bet tā ir tā pati, par ko Dāvis ar Helēnu mums aizvakar teica... Tā, kas ļoti labi saprotas ar viņu mazo Agati...

GUNĀRS. Nu, bet pašai nebija jāpārbauda, pirms laist svešinieku mājās?

SIGNE. Es uzticos Helēnai.

GUNĀRS. Nu, jā, jau tava inteligentā priekšniece Helēna tā teica, tad jau... Un kā es tikmēr strādāšu, kamēr labā Sarmīte te mēģinās pieskatīt Anniku?

SIGNE. Es tev iedošu sarakstu, tu atstāsi viņai... Nu, un iepazīsies, iepazīstināsi ar Anniku, būsī pieklājīgs. Tālāk tad jau viņa pati ar Anniku... Neviens tevi vairs netraucēs, un tu varēsi mierīgi strādāt.

GUNĀRS. Kāpēc Danai jābrauc prom tieši tagad?

SIGNE. Gunār, mēs par to vakar izrunājām. Un sarunājām... Es domāju, ka vismaz kaut kas būs aizķēries.

GUNĀRS. Tu man neko neteici par to, ka viņa brauc prom šodien.

SIGNE. Teicu gan. Aizbrauks meitene kaut kur, kur ir labi, silti. Viņai taču izņemot mūs neviena cita nav. Nu, kas ir?

GUNĀRS. Bet Signe, tu taču pati zini, kā Annikai iet ar svešiem cilvēkiem... Cietīs visi!

SIGNE. Nu, bet nav taču par ko uzvilkties! Es pēc četrām dienām esmu atpakaļ. Dana pēc nedēļas...

GUNĀRS. ...Nē, es neatceros, ka tu man teici, ka Dana kaut kur brauc, kamēr tevis nebūs. Tu zini, ja, ka šī ir vienīgā auklīte, kura var savākt Anniku?... Un, ka Annika ārdīsies, ja Dana tagad kaut kur pazudīs. Tūliņ ir viņas dzimšanas diena, viņas taču tur visu ko plāno. Annika ir *starā*... Nē, Signe, Danai ir jāpaliek! Citādi man nebūs miera! Tu taču zini, cik ļoti svarīgas man ir šīs četras dienas...

Signe iet pie Gunāra.

SIGNE. Es iztērēju daudz naudas tām biļetēm....

GUNĀRS. Samaini datumus! Lai viņa brauc vēlāk!

SIGNE. Man viss ir uzrakstīts pa punktiem. Kas Annikai patīk, kas nepatīk... Tev tas būs tikai jāiedod, un viss.... Pēc četrām dienām es būšu atpakaļ...

Gunārs neatbild.

SIGNE. Nu, Gunār, nu, saņemies! Vēl tikai mazliet jāsarauj. Un tad būs laime, kura mums mūsu jaunajā mājā ļoti pietāvēs... Un klusums – kāds tur būs klusums! Neviena lieka vārda, nevienas liekas skaņas, tikai putni un iedvesma. Tu varēsi sēdēt pie sava galda un...

GUNĀRS. Beidz ironizēt!

SIGNE. Labi, es iešu taisīties...

Gunārs neatbild.

SIGNE. Nu, bet tās taču ir tikai četras dienas.

GUNĀRS. Tu gribi Danu atlaist?

SIGNE. Ko?

GUNĀRS. Man tā sāk likties!

SIGNE. Mums vajag, lai viņai pie mums patīk. Viņa taču vispār nekur nav bijusi, kopš dzīvo pie mums... pusotru, pusotru gadu viņa nav atpūtusies... Vai tad nav pelnījusi meitene?

GUNĀRS. Šis nav īstais brīdis!

SIGNE. Bet nevar vilkt. Kad viņa atradīs sev draugu, aizies dienas laikā... Mums tas šobrīd neder... Mēs bez viņas netiksim galā.

Signe paskatās telefonā.

SIGNE. Pēc trim stundām ir lidmašīna.

Signe sabučo Gunāru.

GUNĀRS. Es tikko sarunāju tikties ar Šlosbergu... Nākamnedēļ. Tāpēc man vajag, ka Dana ir te un savāc Anniku.

SIGNE. Tu nopietni?

GUNĀRS. Es nevaru atļauties sabojāt tādu iespēju. Es šobrīd nevarētu atļauties pat domāt par iespējamību kaut ko sačakarēt, bet tu man liec par to domāt... Man vajag, lai Annika ir laba, jo Šlosberga noteikti gribēs viņu satikt...

SIGNE. Un kas tad paliek ar to otro grāmatu?

GUNĀRS. Kādu otro? Ir tikai viena...

SIGNE. Tu gadījumā Šlosbergu nemedī vienas citas grāmatas sakarā?

GUNĀRS. Signe, nē!

SIGNE. Helēna teica, ka Sarmīte ir ļoti laba aukle un visu varēs...

GUNĀRS. Nu, Signe, nu nevarēs!

SIGNE. Es jau Helēnai pateicu, ka Sarmīte būs..

GUNĀRS. Signe, liec mierā to Helēnu! Vienas auklītes dēļ tu nenočakarēsi ar viņu attiecības...

SIGNE. Kāpēc tu man neteici, ka gribi rakstīt turpinājumu „Rudens meitenei”?

GUNĀRS. Ak dievs, es taču nerakstu!... Signe, mana grāmata nemaz nav publicēta! Vēl nemaz nav pabeigta! Nekas nav skaidrs, bet tu jau uzvedies, it kā viss būtu izgāzies. Vai tad mēs tā bijām runājuši, ko? Pirms laika, un tu jau sāc. Es neko neesmu aizmirsis un izpildīšu savu solījumu. Ja neaizies – pieņemšu to darba piedāvājumu, apsolu. Ir pagājuši seši gadi, ja nebūs - nebūs. Izmetīšu to rakstāmmašīnu miskastē un iešu uz darbu kā visi normāli cilvēki... Labi?

SIGNE. Jā, bet saproti arī mani

GUNĀRS. Es saprotu.

SIGNE. Es tikko uzzināju, ka tu plāno arī nākamo...

GUNĀRS. Es nerakstu turpinājumu „Rudens meitenei”! Es tikai gribu pabeigt šo, kā bijām runājuši. Es varu?

SIGNE. Vari.

GUNĀRS. Bet vajag Danu, kas pieskatīs Anniku... Labi?

Signei zvana telefons.

SIGNE. Piedod, man jāatbild!

GUNĀRS. Signe, labi?

SIGNE. *Yes! This is she.*

Signe ieiet istabā. Aizver durvis. Gunārs ieiet savā istabā. Pa ārdurvīm iekšā ieskrien Dana (17). Viņa izskatās vecāka nekā ir patiesībā.

DANA. Signe!

No istabas iznāk Gunārs.

DANA. Čau, Gunār! Piedod, ka tik skaļi.

GUNĀRS. Labdien!

No istabas iznāk Signe.

SIGNE. Kur Annika? Kāpēc tu tā bļauj?

DANA. Viņa ieslēdzās liftā un never vaļā durvis!

SIGNE. Ko?

DANA. Es viņai centos izstāstīt, ka braukšu prom. Viss bija labi, bet, kad atvērās durvis, es izgāju laukā, viņa nospieda stop pogu... Un viss - spītējas!

SIGNE. Ko tu viņai pateici?

DANA. Nu, to, ko tu man liki... ka tā jaunā aukle būs, ka es drīz būšu atpakaļ un tā tālāk...

SIGNE. Jā, bet kā tu to pateici?

DANA. Nu, viņa visu saprata, bet tad aizgāja ciet.

SIGNE. Forši! Anniku?

Signe izskrien laukā pa durvīm. Paliiek Gunārs un Dana.

GUNĀRS. Tātad tu brauc atpūsties?

Dana ieiet savā istabā, iznāk ar disku un Annikas drēbēm.

DANA. Te ir drēbes, kas viņai rīt jāvelk mugurā, te ir disks, ja viņa negrib gulēt. Rīt no rīta būs jaunā aukle, viņa pārņems stafeti... Šitā ir viņas mīļākā multene. Ja šovakar būs niķis, šis viņu nomierinās...

GUNĀRS. Jaunā aukle būs tikai rīt?

DANA. Nu, jā... Vai tad Signe nepateica?

GUNĀRS. Dana, sarunājam tā, ka tu nekur nebrauc!

Dana savāc kafijas krūzi no galda, ieliek izlietnē.

DANA. Bet Signe...

GUNĀRS. Aizbrauksi, kad viņa atbrauks... Sanāk tikai četras dienas vēlāk.

DANA. Jā, bet... Viņa vienkārši satrakojās, kad uzzināja, ka es nebūšu viņas dzimšanas dienā...

GUNĀRS. Nē, nē, tu būsi viņas dzimšanas dienā. Jūs taču abas tur kaut ko plānojāt...

DANA. Viņa tieši satrakojās, kad es pateicu, ka viss līdz galam būs jāsaplāno ar to jauno auklīti...

GUNĀRS. Dana, lūdzu, paliec! Es ar Signi sarunāšu! Uztaisīsi rosolu, pīrāgus, kūku. Nu, visu to, ko tu mums parasti tur taisi. Un nosvinēsiet.

DANA. Nu, es nezinu..

GUNĀRS. Visi būs mierīgi - visi būs laimīgi! Pēc tam varēsi braukt uz savām Havajām..

DANA. Kanāriju salām.

GUNĀRS. Kaut vai uz Āfriku.

DANA. Signe man neļaus...

GUNĀRS. Es visu ar viņu sarunāšu.

DANA. Nuu....

GUNĀRS. Nav laika domāt, Dana! Tu vienīgā māki tā ar Anniku.

DANA. Nu labi.

Gunārs dod Danai atpakaļ drēbes. Dana tās paņem, ienes savā istabā un iziet pa ārdurvīm. Ienāk Signe.

SIGNE. Annika man pateica, ka nenāks ārā, pirms es viņai neapsolīšu, ka Dana nekur nebrauc. Tas ir normāli? Un vienmēr šitā, kad ir kaut kas svarīgs. Man liekas, ka viņai ir kaut kāds detektors, viņa vienkārši jūt, kurā brīdī sākt spītēties...

GUNĀRS. Labi, ja Annika grib, ka Dana paliek, tad Dana paliek...

SIGNE. Ko? Nē!

GUNĀRS. Jā... Pasaucam Danu un sarunājam, ka viņa nekur nelido.

SIGNE. Tas nav godīgi... pret Danu.

GUNĀRS. Kāds godīgi - negodīgi. Tas ir viņas darbs.

SIGNE. Viņai ir jāatpūšas.

GUNĀRS. Mums vēl tikai mazliet jāsavēl... Savilksim, arī viņa var paciesties... Tu dabūsi savu līgumu, es uzrakstīšu savu grāmatu... Un tad būs laime. Arī, ja man nesanāks. Tik un tā būs laime... Nu, tu taču tikko pati tā teici.

Signe neatbild.

GUNĀRS. Ko viņa ne tā dara? Nemāk putekļus noslaucīt, kā tev patīk? Lej zupu nepareizos šķīvjos? Māca Annikai lamuvārdus? Es tiešām nesaprotu...

SIGNE. Viņa ar Anniku ir pārāk satuvinājusies! Es uztraucos.

GUNĀRS. Vai tad tas nebija iemesls tam, ka mums vispār ir aukle?... Es tiešām nesaprotu, ko tu vari vienmēr pārspīlēt... Es nekā aizdomīga neredzu...

SIGNE. Ko tu caur sienu vari ieraudzīt, ko?

GUNĀRS. Dana ļoti labi pilda savus pienākumus...

SIGNE. Tu zini, ka viņa tevī ir samīlējusies, ja?

Signe apsēžas uz krēsla.

GUNĀRS. Tu nopietni?

SIGNE. Jā!

GUNĀRS. Es dažreiz tiešām nesaprotu, kas tev tur tajā tavā galvā par sviestu... Kādreiz taču aiz visa šī skaistuma bija arī smadzenes. Ar rievām... Signe, vispār nav tādas iespējas, ka es varētu pavilkties uz kaut kādas.... Cik viņai vispār ir gadu, kas tas par ārprātu, ko tu te esi sarīkojusi? Tavām iedomām, es uzsveru vēlreiz – iedomām – nav pamata... Kaut kāda aukle... Ja tu gribi, es varu viņai tūliņ tavā klātbūtnē pateikt, ka es tevi mīlu, *ok?* Tad būs miers?

Gunārs pie viņas pieiet.

GUNĀRS. Signe, beidz! Tagad pasaucam Danu, lai es varu iet tur.

Gunārs rāda uz savu istabu.

GUNĀRS. Un punkts.

Signe iet uz ārdurvīm, tad nāk atpakaļ pie Gunāra.

GUNĀRS. Labi, tad es!

SIGNE. Annikai ir bail no liftiem, kāpēc viņa vispār tur iekāpa? Dana viņai lika!

GUNĀRS. Signe, jej bogu, es tev tūliņ sitīšu...

SIGNE. Tu pat nepieļauj tādu domu, tu pat manī neklausies.

GUNĀRS. Es vairs neko nevaru pieļaut, jo esmu dusmīgs – izdevās! Vai nu Dana paliek, vai es savācu mantas un... Un tu, starp citu, drīz nokavēsi savu lidmašīnu...

SIGNE. Tu te tagad vispār nevari dusmoties...

GUNĀRS. Ko man darīt – dziedāt? Ja Dana uzvedīsies kaut mazliet aizdomīgi, kaut viens acs piemiedziens, viņa lidos. Un es piezvanīšu tai vecajai Helēnas draudzenei...

Ienāk Dana.

DANA. Es nevaru viņu dabūt laukā.

GUNĀRS. Dana, vai tu nevarētu palikt un braukt atvaļinājumā, kad Signe būs atpakaļ? Ja Annika grib, ka tu te esi... vai ne, Signe?

SIGNE. Kāpēc Annika iekāpa liftā?

DANA. Viņa ļoti gribēja.

GUNĀRS. Redzi, ļoti gribēja..

DANA. Varbūt es tiešām varu aizbraukt vēlāk? Annikai tā dzimšanas diena, kuru mēs abas tā plānojām...

GUNĀRS. Tad tu brauksi atpūsties pēc pāris dienām.

DANA. Nu, man jau it kā tās dienas šurpu vai turpu ir tiešām vienalga... Tu samainīsi biļetes? Tā taču var? Es pati nemācēšu...

SIGNE. Jā.

GUNĀRS. Tad jau tu vari aiziet un pateikt Annikai, ka paliec....

Dana iziet pa durvīm.

GUNĀRS. Nav par ko! Paldies, un visu labu!

SIGNE. Es tik un tā gribu ar Anniku parunāties.

GUNĀRS. Tev ir paranoja!

Gunārs nobučo un apskauj Signi.

GUNĀRS. Tiksimies pēc četrām dienām! Sasit viņus visus lupatās, to tu māki!
Vienmēr!

Dana ar Anniku (5) ienāk pa durvīm. Annika ir Danai pie rokas. Annika, runājot, īpaši izrunājot burtu „l”, piešļupst tā, ka „l” skan kā „ļ”.

ANNIKA. Mammu, es negribu, lai Dana brauc prom...

SIGNE. Nāc, aiziesim drusku parunāties.

Gunārs ieiet savā istabā. Annika nelaižas vaļā no Danas rokas.

SIGNE. Mamma grib ar tevi parunāties, budzi!

Annika atlaižas no Danas rokas un ar Signi ieiet istabā. Dana tikmēr pieiet pie durvīm, klausās, bet, kad tās veras vaļā, viņa ieiet tualetē. No istabas iznāk Signe un Annika.

SIGNE. Apsoli man, ka darīsi, kā es saku, labi?

ANNIKA. Aha.

Dana iznāk no tualetes.

DANA. Stulbi sanāca... Piedod! Es galīgi negribēju, ka Gunārs sadusmojas...

SIGNE. Viņš nesadusmojās, viss kārtībā. Es piezvanišu Sarmītei un pateikšu, ka viņa var nebraukt. Man nu ir jābrauc uz lidostu... Elle ir izdegusi.

ANNIKA. Es tevi sasaldēšu!

Annika paceļ rokas Signes virzienā.

SIGNE. Ko tu tagad dari?

ANNIKA. Saldēju tevi!

SIGNE. Un ko tad tu darīsi, ja mamma sasals?

ANNIKA. Atsaldēšu...

SIGNE. Mēs taču jau runājām, ka šitā nevar darīt! Tu mani atsaldēsi, lai varu tikt uz lidostu?

Annika nolaiž rokas.

SIGNE. Paldies, vairs tā nedari! (*Danai*) Klau, vari paskatīties, vai es kaut kur savā istabā neaizmirsu briļļu maku?

DANA. Tūliņ.

Dana ieiet Signes istabā.

SIGNE. Neķēmojies šitā ar to sasaldēšanu, tas nav labi. Apsoli man, ka nesaldēsi vairs nevienu?

ANNIKA. Bet Elsa var.

SIGNE. Bet tu taču esi Annika nevis Elsa. Vai ne? Mēs taču ar tevi runājām, ka šitās saldēšanu spēles un Elsa vispār jāmet pie malas! Tev taču tūliņ būs 6 gadi, būsi jau pieaugusi.

Annika neatbild.

SIGNE. Mammai taču ir taisnība, vai ne? Tevi sauc Annika. Un arī bērnudārzā, lūdzu, nesaldē nevienu! Citādi es nezinu, ko teikt audzinātājam, kad viņa man saka, ka tu atkal esi sasaldējusi Kārlīti.

ANNIKA. Bet Kārlītis ir dumjš.

SIGNE. Un tā arī nesaki, labi?

ANNIKA. Viņš visu laiku dara šitā!

Annika ieliek mutē īkšķi.

ANNIKA. Kā bēbītis.

SIGNE. Budzi, miers!

Signe izņem Annikai īkšķi no mutes.

SIGNE. Esam sarunājušas?

ANNIKA. Kas man par to būs?

SIGNE. Es atvedīšu tev šokolādes lāci. Tādu pašu kā toriez. Der?

Viņas sarokojas.

ANNIKA. Aha.

No istabas iznāk Dana.

DANA. Nekur neatradu.

SIGNE. Ā, tad laikam tomēr būšu somā iemetusi. Nekas. Paldies!

Signei zvana telefons. Viņa atbild.

SIGNE. Jā. Labi... Taksis.

Dana ieiet savā istabā. Signe ieiet istabā, iznāk ar čemodānu. Uzvelk apavus un mēteli. Dana iznāk no savas istabas. Signe pieiet pie Gunāra durvīm, piekļauvē, ieiet iekšā.

ANNIKA. Dana, zini ko? Mamma domā, ka tā spēle ir joks... Viņa man lika apsolīt, ka nesaldēšu vairs.

Signe nāk laukā no Gunāra istabas.

SIGNE. Nauda stāv, kur parasti. Annikas ballītei arī ir turpat. Laikam viss.

Signe iet pie ārdurvīm.

SIGNE. Palīdzī, lūdzu, nonest mantas! Un Gunāru, lūdzu, šodien vairs netraucē.

DANA. Labi.

Signe samīļo Anniku, sabučo. Annika arī sabučo Signi. Dana paņem čemodānu.

SIGNE. Atā, mīlulīte. Esi laba.

ANNIKA. Atā, mīlulīte!

Signe un Dana iziet pa durvīm. Annika lēni pieiet pie Gunāra istabas durvīm.

ANNIKA. Tētīti...

Annika piekļauvē, neviens never vaļā. Ienāk Dana. Annika apsēžas pie virtuves galda.

DANA. Ēdīsim vakariņas?

ANNIKA. Aha.

Dana sāk darboties ap virtuves daļu.

DANA. Par ko mamma ar tevi tur istabā runājās?

ANNIKA. Viņa teica, lai nesaldēju vairs nevienu un ka lai es klausu tēti... Es rīt varēšu palikt mājās? Mums tad būs jāatrod Anna, pirms ledus troļļi nav viņu apēduši.

DANA. Pa priekšu uztaisīsim vakariņas.

ANNIKA. Bet tu man apsolīji, ka es varēšu neiet dārziņā, ja teikšu mammai, ka tev jāpaliek...

DANA. Kušu. Tētis raksta!

ANNIKA. Es gribu palikt mājās!

DANA. Labi, labi. Paliksi!

ANNIKA. Es gribu tārpiņmakaronus!

DANA. Labi. Būs tev tārpiņmakaroni...

Annika pieskrien pie Danas, apķeras viņai apkārt.

ANNIKA. Tu esi laba!

2. aina.

Nākamās dienas rīts. Dana pie saklāta brokastu galda. Annika pidžamā iznāk no tualetes. Iet pie galda, apsēžas un sāk ēst.

DANA. Ko mēs tikko runājām?

ANNIKA. Bet Elsa var darīt, ko grib, visu laiku.

DANA. Jā, bet pats galvenais, ko tu aizmirsi, ka arī viņa klausīja savus vecākus...

ANNIKA. Tu neesi man mamma.

DANA. Kamēr tava mamma ir prom, es esmu... Jāēd visiem kopā. Tāpēc tagad pasauc tēti brokastīs! Citādi kam tad pati tik daudz sacepi tās pankūkas, ko?

ANNIKA. Tu cepi.

DANA. Nu, bet tu taču gribēji.

ANNIKA. Tu būsi tūliņ ledus trollis!

Annika paceļ rokas, tad nolaiž.

ANNIKA. Es pajokoju.

DANA. Tu taču pati gribēji taisīt tētīm brokastis!

ANNIKA. Tu gribēji!

DANA. Nu, jā, jo es domāju, ka tu gribi, lai es tev iemācu taisīt pankūkas... Bet tu, izrādās, tikai gribēji ar miltiem pamučkāties...

ANNIKA. Kas tas ir – pamačkāties?

DANA. Tas nav labs vārds, labāk saki - pamētāties!

Annika pieceļas no galda, paņem miltus sauējā.

ANNIKA. Šitā te?

DANA. Annika, nedari tā! Tev pašai būs jāsavāc!

ANNIKA. Nebūs!

DANA. Noliec, lūdzu, miltus!

ANNIKA. Labi.

Annika izmet miltus gaisā.

ANNIKA. Sniegs!

Annika met Danai ar miltiem. Dana skrien viņai pakaļ. Annika spiedz. Atveras Gunāra istabas durvis, viņš apstājas durvīs, skatās. Annika paņem rokās pankūku, iet pie Gunāra durvīm.

ANNIKA. Gribi pankūku?

DANA. Anniku, no ko tu tā? Labrīt! Annika uzcepa tev brokastīs pankūkas!

Annika pieskrien pie miltiem. Viņa paņem miltus saujā, izmet tos gaisā.

ANNIKA. Tēti, skaties. Sniegs!

Annika met miltus.

DANA. Nu, ko tu dari?

ANNIKA. Es jūs abus tūliņ sasaldēšu!

DANA. Budzi, apsēdies!

ANNIKA. Paliksiet par ledu!

DANA. Annika, mums jātaisās.

ANNIKA. Uz kurieni? Tu man atļāvi...

DANA. Aizej, aizej, nomazgā rociņas!

Annika aizskrien uz vannas istabu, tad ātri atskrien atpakaļ. Met abiem ar miltiem.

DANA. Lūdzu!

Annika ieskrien tualetē.

DANA. Es atvainojos, ka tā... Viņa raudāja, ka slikti jūtas. Es jau redzēju, ka tas ir tā, varbūt ne līdz galam pa īstam. Mēs tūliņ iesim. Aizbrauksim līdz tam bērnu ballīšu birojam... Annika speciāli cepa tās pankūkas, jo tev garšo...

GUNĀRS. Dana, tas ir ļoti jauki, bet es esmu aizņemts.

DANA. Es jau viņai teicu, bet viņa nepaklausīja. Varbūt uz trim pankūkām un tad mēs pazūdam?

Pa durvju spraugu skatās Annika. Tad iznāk laukā no vannasistabas.

ANNIKA. Es esmu tīriņa! Tētītis ēdīs ar mums?

DANA. Nu ja.

Dana iesmejas. Annika arī. Dana liek Gunāram tuvāk zaptes burku. Annika attaisa ledusskapi, no turienes izņem piena paku, ņem glāzi, liek uz galda.

DANA. Tā!... Es tev palīdzēš...

ANNIKA. Es pati!

Annika mēģina ieliet pienu glāzē.

DANA. Tu noliesi galdu!

ANNIKA. Es pati!

DANA. Labi.

Annika ielej Gunāram pienu, dod glāzi.

ANNIKA. Lūdzu!

GUNĀRS. Paldies!

ANNIKA. Garšīgi?

GUNĀRS. Jā.

Annika liek piena paku uz galda, bet apgāž, piens izlīst uz galda.

DANA. Nu, jā!

ANNIKA. Vai, izlija...

Dana sāk slaucīt galdu. Annika iekāpj Gunāram klēpī.

DANA. Es, protams, viņu pieskatīju, lai nesavainojas pie karstas plīts...

ANNIKA. Jā, jo citādi es varu izkust. Tēti, es esmu no ledus.

DANA. Mēs pagājušo nedēļu izlasījām grāmatu par ledus princesi.

ANNIKA. Tur bija Olafs, sniegavīrs. Un Anna, māsa El sai. Un sniega troļļi. Bet viņi nebija sliktie, tikai mazliet bēdīgi, jo viņiem nebija draugu...

DANA. Kā iet ar grāmatu, Gunār?

ANNIKA. Kā iet ar grāmatu, tēti?

Gunārs izceļ Anniku no klēpja, ceļas kājās.

GUNĀRS. Tā, budzi, tagad tētis dosies atpakaļ istabā. Un tu tālāk arī kaut kur, labi?

ANNIKA. Bet tu paēdi? Dana gribēja, lai tu paēd. Jo brokastīņas ir jāēd visiem kopā. Tikai tad ir spēks. Dana man teica. Tāpat kā tajā grāmatā un multenē.. Tur bija liels ledus galds...

DANA. Tas par tām brokastīm tika teikts, lai dažs labs piekristu paēst, citādi dažreiz nekādi to dažu labu nevaru piedabūt...

ANNIKA. Vari gan dažu labu piedabūt!

Annika aizskrien uz savu istabu. Dana tikmēr ir saslaucījusi pienu un taisa Gunāram kafiju. Gunārs ceļas kājās.

DANA. Nu, piena vairs nebūs, bet...

GUNĀRS. Annika lai ir bērnodārzā, kad viņai jābūt bērnodārzā, jo slima viņa nu nekādīgi nav. Un klusums mājās ir noteikums numur viens, kas tev arī ir jārespektē. Sarunāts?

DANA. Jā!

Dana dod Gunāram kafiju. Viņš to iedzer, krūzi noliek uz galda un ieiet istabā. Dana krūzīti ieliek izlietnē.

3. aina

Vakars. Annika klauvē pie Gunāra durvīm. Viņš atver.

ANNIKA. Tēti!

GUNĀRS. Budzīti, es šobrīd esmu ļoti aizņemts...

ANNIKA. Es negribu svinēt tajā mājā, es gribu dzimšanas dienu svinēt šeit!

GUNĀRS. Kur ir Dana?

ANNIKA. Viņa aizgāja uz veikalu.

GUNĀRS. Kāpēc tu pārdomāji? Tu taču man vēl nesen teici, ka viss ir baigi forši un tev ļoti patīk...

ANNIKA. Mēs tur aizbraucām, un tur nebija smuki. Es te gribu!

GUNĀRS. Bet mums mājās nav tik daudz vietas visiem taviem draugiem. Un tētim ir jāstrādā... Un, ja visi tavi bērnudārza draugi nāks ciemos, būs troksnis. Kaimiņiem nepatīks tāds troksnis, un tētim būs grūti rakstīt. Tu taču zini...

ANNIKA. Bet es gribu tikai ar tevi un Danu.

GUNĀRS. Tā? Kāpēc?

ANNIKA. Jo es vairs negribu ar draugiem, es gribu tikai ar tevi un Danu.

GUNĀRS. Bet kāpēc?

ANNIKA. Jo man gribas.

GUNĀRS. Jā, labi, bet, Annika, pastāsti man, kāpēc tu pārdomāji?

ANNIKA. Es negribu draugus. Viņi trokšņos.

GUNĀRS. Un ko Dana par šito saka, viņa taču apvainosies, viņa speciāli tāpēc palika te...

ANNIKA. Viņa jau sen piekrita. Tu vari viņai pajautāt, kad viņa atnāks.

GUNĀRS. Tiešām?

ANNIKA. Jā.

GUNĀRS. Bet varbūt tomēr, zini, kā darām? Labāk sarunājām, ka tu tomēr svini tur? Un, kad atbrauks mamma, tad nosvinēsim visi četri šeit, labi? Mamma tomēr arī bēdējās, ka viņai jābūt prom tavos svētkos, viņai ļoti gribējās būt klāt. Un, ja viņa uzzinās, ka mēs svinējām mājās bez viņas, viņa apvainosies un būs ļoti bēdīga. Tas vienkārši nebūs smuki.

ANNIKA. Bet tad mēs svinēsim aizrītdien un arī, kad mamma būs, labi? Tad viņa neapvainosies, vai ne? Un tu aizrītdien arī ēdīsi torti ar mani un Danu. Man balta torte ar sniegu virsū. Un ledus gabaliņiem.

GUNĀRS. Es vēl parunāšu ar Danu.

ANNIKA. Mēs jau pateicām tur tajai tantei, ka nesvinēsim pie viņas. Man tā tante nepatika. Viņa izskatās kā ragana, kas nozaga El sai viņas māsu Annu.

GUNĀRS. Pasauksi man Danu, kad viņa atnāks?

ANNIKA. Aha... Es varu paskatīties?

GUNĀRS. Ko tad?

ANNIKA. Kā tu raksti.

GUNĀRS. Šobrīd ne-e....

Annika neiet prom.

GUNĀRS. Budzi, tētīm jāpastrādā vēl, labi? Un neaizmirsti man pasaukt Danu, kad viņa atnāks.

ANNIKA. Labi. Bet mēs tāpatās svinēsim mājās.

GUNĀRS. Tu tikai viņu pasauc.

ANNIKA. Aha.

GUNĀRS. Bet tikai neaizmirsti..

ANNIKA. Labi.

GUNĀRS. Es tagad parakstīšu, lai man ir, ko parādīt tantei, kas man maksā naudiņu, labi?

Gunārs aizver durvis. Annika kādu brīdi stāv pie Gunāra durvīm. Viņa paceļ rokas pret durvīm un kaut ko pie sevis čukst. Veras vaļā ārdurvis un pa tām iekšā nāk Dana. Annika nolaiž rokas un pieskrien pie Danas.

ANNIKA. Es sarunāju! Es sarunāju!

DANA. Un ko tētis teica?

ANNIKA. Ka svinēsim mājās – tikai es un tikai tu ,un tikai viņš.

DANA. Ja?

ANNIKA. Aha. Viņš teica, lai es tevi pasaucu. Tu nopirki man saldējumu?

Dana no maisa izņem saldējumu, dod Annikai. Annika sāk ēst.

DANA. Labi, nāc, iesim istabā.

ANNIKA. Tagad iedosi man to Elsas nūjiņu?

DANA. Mēs runājām, ka tu to dabūsi dzimšanas dienā... Pacieties, aizrītdiena vairs nav aiz kalniem.

ANNIKA. Kāpēc aiz kalniem?

DANA. Tas ir tāds izteiciens...

ANNIKA. Izteiciens?

DANA. Ejam!

ANNIKA. Nē, es gribu to nūjiņu tagad! Tu man solīji! Tu teici, ka ja es sarunāšu ar tēti, tad būs tagad!

DANA. Anniku, klusāk, es tā neteicu!

ANNIKA. Tu teici! Tu teici!

DANA. Es zinu, ko es teicu.

ANNIKA. Bet es gribu tagad!

DANA. Tagad nevar.

Annika paceļ pret Danu rokas.

DANA. Tu mani taisies sasaldēt?

ANNIKA. Jā.

DANA. Bet ar ko tad tu draudzēsies?

ANNIKA. Ar tēti!

DANA. Un, ja viņš visu laiku rakstīs, ar ko tad?

ANNIKA. Tēti, Dana atnāca!

DANA. Kušu, Anniku, netraucēsim viņam rakstīt, viņš būs nikns... Tu gribi, lai viņš būtu nikns...?

ANNIKA. Tētītī...

Dana no maisa izņem iepakotu rotaļlietu – burvju nūjiņu. Dod Annikai, kura nolaiž rokas, paņem kasti rokās un sāk lēkāt un priecāties.

ANNIKA. Es tagad tevi atradīšu!

DANA. Kuš!

Annika ieskrien savā istabā. Gunārs atver savas istabas durvis.

GUNĀRS. Dana, mums vajag parunāties!

DANA. Čau.

GUNĀRS. Kāpēc tu nepienāci pie manis?

DANA. Man bija jāpienāk?

GUNĀRS. Es Annikai liku pateikt, lai tu pienāc.

DANA. Viņa neko man neteica. Es pati tikko atnācu.... Tu gribēji par to dzimšanas dienu, ja? Viņa teica, ka tu piekriti. Tas ir tik jauki, ka tu tā, kaut arī esi aizņemts ar to grāmatu, piekriti...

GUNĀRS. Es neko tādu viņai neesmu teicis. No kurienes viņai galvā ienāca doma kaut ko pēkšņi mainīt?

DANA. Kāpēc tad viņa man teica, ka tu piekriti?

GUNĀRS. Es nepiekritu! Vai tad tas nebija iemesls, kāpēc tu paliki te, nevis brauci prom, kā pati teici, ko, lai uztaisītu viņai ballīti?

DANA. Viņa ļoti nobijās no tās ballītes vadītājas... Tur sākās histērija.

GUNĀRS. Tu, protams, citu nevarēji pasaukt?

DANA. Nē, jo visas citas ir aizņemtas... Un citās vietās viss ir aizņemts uz to datumu, es jau pārbaudīju... Tā kā...

GUNĀRS. Nu tad varēji viņai teikt, ka jūs svinēsiet picērijā! Kino. Makdonaldā. Visviens, kur... tikai ne te. Saproti, man vajag klusumu, katrs mazākais troksnis mani izsit no līdzsvara... Un pirmajam melnrakstam jābūt jau pēc nedēļas.

DANA. Bet tā ir Annikas dzimšanas diena! Nu, ko man citu bija darīt? Teikt Annikai, nē, Anniku, mēs svinēsim te pie briesmīgās tantes, jo mājās nevar, tētis taču raksta! Protams, es saprotu! Visi te jau tā staigā uz pirkstu galiem.

GUNĀRS. Es lūdzu mieru mājās. Tev ir jādara tas, ko es tev lieku.

DANA. Nu, tad es tikai pildīju savus darba pienākumus – rūpējos par bērnu, kurš bija nobijies, kurš raudāja.

GUNĀRS. Mājās svinēt nedrīkst!

DANA. Es Annikai to neteikšu!

GUNĀRS. Pateiksi gan! Tu darīsi, ko es likšu!

DANA. Un kuram man bija jāstāsta, ka tā nav, kā viņš pats saka, ka tētis viņu nemīl. Ka tētis pašreiz ir ļoti aizņemts. Un ka mamma arī drīz būs atpakaļ. Ka mammai un tētim ir nopietni darbiņi. Annika arī ir cilvēks. Un viņai ir dzimšanas diena. Un viņa grib, lai viņas tētis arī tur piedalās. Es viņai neteikšu, ka mēs šeit nesvinēsim. Tad vari uzreiz mani atlaist. Es viņu nenodošu. Annika jau tā pārdzīvo, ka tu visu laiku esi aiz aizslēgtām durvīm.

GUNĀRS. Labi!

Gunārs ieiet savā istabā un aizcērt durvis. Dana pieiet pie Annikas durvīm, Annika iznāk laukā ar burvju nūjiņu.

ANNIKA. Kāpēc tu bļāvi uz tēti?

DANA. Nē, nebļāvu, viss kārtībā.

ANNIKA. Ne, bļāvi! Nebļauj uz tēti!

Annika pieiet pie Gunāra istabas durvīm, atver tās. No tām iznāk laukā Gunārs ar datorsomu plecos. Viņš iet uz priekšnamu pie pakaramā, velk mēteli.

ANNIKA. Uz kurieni tu iesi?

GUNĀRS. Mazliet paelpot gaisu.

ANNIKA. Tu ilgi būsi prom?

GUNĀRS. Nē, nē. Es tepatās.

ANNIKA. Kāpēc tev kompjūteris līdzī?

GUNĀRS. Nu, tāpatās. Tāpatās kā tu nēsā līdzī Lāča kungu, tā es nēsāju līdzī datoru. Es drīz būšu atpakaļ.

Gunārs nobučo Anniku un iziet pa durvīm.

ANNIKA. Viņš kaut kur aizgāja, jo tu bļāvi!

DANA. Nu ne taču. Es nebļāvu! Viņš izgāja paelpot gaisu!

ANNIKA. Nē, viņš aizgāja citur strādāt.

DANA. Bet viņš atļāva svinēt mājās!

ANNIKA. Ja? Mēs svinēsim mājās? Viņš atļāva?

DANA. Aha...

ANNIKA. Es zināju! Es darīju tā, kā Elsa, es sarunāju ar viņu, es sačukstējos ar viņa sirsniņu, lai viņa pasaka tētim, lai viņš atļauj. Un viņš atļāva. Mēs svinēsim mājās!

DANA. Nu tad jau arī tava nūjiņa darbojas?

ANNIKA. Nē, vēl nē, jo es mēģināju noburt Lāča kungu, jo viņš gandrīz nokoda galvu manai lellei, bet man nekas neiznāca.

DANA. Kāpēc Tedis koda viņai galvu?

ANNIKA. Jo viņa ēda Tedim nost medu..

DANA. Ak tu viens! Labi, nāc, es parādīšu, kā vajag.

Annika ar Danu ieiet Annikas istabā.

4. aina.

Vakars. Dana skatās pa logu, tad ieslēdz mūziku un sāk dejot. Atveras durvis, iekšā nāk Gunārs. Viņš apstājas un skatās uz Danu. Dana viņu pamana un izslēdz mūziku.

DANA. Čau... Es domāju, ka tu tagad dzīvo viesnīcā... Es tūliņ pazūdu... Tu paliksi mājās?

GUNĀRS. Man piezvanīja Signe... Viņa mani pārliecināja palikt te. Un dzimšanas dienā es arī būšu te.

DANA. Ā!

GUNĀRS. Viņa man teica, ka tu viņai piezvanīji un visu izstāstīji, un, ja Annikai tiešām ir bail, tad tā ir viņas dzimšanas diena, un kas tad ir viena diena... Annika jau guļ? Es gribu viņai pateikt, ka būšu...

DANA. Annika palika pa nakti pie Lilijas. Tā ir tā viņas dārziņa draudzenīte. Mēs netīšām satikāmies uz ielas ar Liliju un viņas mammu un aizgājām paēst. Lilija piedāvāja Annikai palikt pa nakti pie viņas, un Annika piekrita. Lilijas mamma viņu rīt pirms dārziņa iavedīs mājās, lai viņa var pārgērbties, viņa grib uz dārziņu iet princeses kleitā...

GUNĀRS. Āāā... Kāpēc kleitā?

DANA. Jo viņai pašlaik ir Elsas, princešu periods...

GUNĀRS. Man nepatīk, ka viņa tik ļoti ir aizrāvusies ar to pasaku padarīšanu.

DANA. Es viņu uzmanu!

GUNĀRS. Labi.

Gunārs iet uz savu istabu.

DANA. Kaut ko paēst?

GUNĀRS. Es neesmu izsalcis. Arlabunakti.

DANA. Klau, Gunār. Es tomēr pajautāšu... Es izlasīju vienu grāmatu un līdz galam nesaprotu...

GUNĀRS. Man ir jāiet...

DANA. Jā, bet man nav neviena cita, kuram pajautāt... Tiešām, neviens nesaprot tik labi kā kāds, kurš pats ar to nodarbojas...

GUNĀRS. Tieši tāpēc man tagad ir jāiet rakstīt.

DANA. Bet par to grāmatu.

GUNĀRS. Nu?

DANA. Ēriks Marija Rilke. Viņam ir tāda grāmata, kas saucas „Vēstules jaunam dzejniekam”.

GUNĀRS. Jā...

DANA. Vai to var uzskatīt par romānu?

GUNĀRS. Dana, paskaties internetā!

Dana sāk taisīt kafiju.

DANA. Es visu laiku nevaru saprast, vai viņš zināja pats to, ko rakstīja, kad rakstīja, un par ko beigās ir tā grāmata... Jo es lasīju, ka autors bieži vien pats īsti nemaz nav izdomājis visu to, ko viņam vēlāk klāt pašam pieraksta kaut kādi kritiķi, vai kādi citi cilvēki. Nu, tas ir līdzīgi baumām..

GUNĀRS. Tas nav līdzīgi baumām!

DANA. Nu, redzi, es nesaprotu, bet man ļoti gribas saprast, jo man tā grāmata ļoti patīk un...

GUNĀRS. Dana, es neesmu viņš. Arlabunakti.

Gunārs iet uz istabu.

DANA. Kad tu sāc rakstīt grāmatu, vai tu zini, par ko tur būs?

GUNĀRS. Dana!

DANA. Nu, piemēram, es „Rudens meiteni” izlasīju 3 reizes.... un tā ir mana mīļākā grāmata, bet ir vietas, kuras es katru reizi saprotu no jauna. Vēl ir tā, ka es pat iepriekš neesmu sapratusi, par ko tas ir bijis domāts, bet tad – pēkšņi viss it kā kļūst skaidrs. Tad es domāju, ka nevar būt, ka tu pats to neesi tā domājis, kā es saprotu... Un tad es vēl gribu pajautāt, par ko viņa būs? Tava jaunā grāmata?

GUNĀRS. Dana, es esmu precējies.

DANA. Jā, bet kāds sakars grāmatai ar to, ka tu esi precējies?

GUNĀRS. Tu taču te esi Annikas pēc! Ne manis!

DANA. Nu, jā...

Dana sāk smieties.

DANA. Es pareizi sapratu, ja? Es tikai gribēju parunāties, bet tu izdomāji, ka es? Nopietni? Es? Tevi?

Dana smejas.

DANA. Piedod, bet tas ir smieklīgi...

GUNĀRS. Kas tur smieklīgs?

DANA. Tas, ka es šajā ģimenē rūpējos par Annikas labsajūtu... Tas arī viss. Bet tu izdomā, ka es...

Dana smejas.

GUNĀRS. Labi!

DANA. Nezinu, kā jums tur, rakstniekiem, tajās galvās viss kārtojas, bet izskatās, ka esat ļoti augstās domās par sevi... Cik tev vispār ir gadu?

GUNĀRS. Ko nozīmē, cik man vispār gadu?

DANA. Man nepatīk, ka tu mani apvaino! Tāpēc tu visu laiku esi tik ļoti nopietns? Es šeit uztraucos tikai par to, ka Anniku te neviens vispār neņem par pilnu... Kamēr tu savā galvā izdomā, ka es tevi mīlu? Varbūt tā kā vajadzētu vienreiz paskatīties uz Anniku un saprast, ka...

GUNĀRS. Ko saprast?

DANA. Viņa jau tā ir ļoti vientuļš bērns!

GUNĀRS. Ko?

Dana ieiet savā istabā. Gunārs arī ieiet savā. Dana iznāk no istabas, paņem kafijas krūzi, ieliek izlietnē. Ieiet istabā.

5. aina

Rīts. Dana puķainā kleitā sēž virtuvē pie galda. Annika, saģērbusies princeses kleitā, baksta dakšu šķīvī.

ANNIKA. Ja es nokavēšu uz dārziņu, Lilija vai Agate uzvarēs... Es gribu uzvarēt... Man jābūt šodien pirmajai dārziņā. Es būšu vissmukākā princese. Kā Elsa...

DANA. Zini ko, pasauc tēti brokastīs!

ANNIKA. Es negribu.

DANA. Nu pasauc, pasauc!

ANNIKA. Ne-e. Viņš man teica, lai vairs nesaucu viņu...

DANA. Ja nu viņš grib ēst?

ANNIKA. Negrib. Viņš raksta.

DANA. Bet dažreiz aizmirstas, ka gribas ēst. Nu, tev jau arī tā ir, kad mēs ilgi spēlējamies vai darām kaut ko citu, tu taču mēdz aizmirst, ka gribi ēst. Un man arī tā ir bijis, ka dažreiz aizmirstas paēst, kad kaut ko daru. Nu, tāpatās kā Olafs, arī viņš aizmirsu. Atceries, viņš veselu dienu neēda, un tad viņam sāpēja puncis... Tu tikai tētīm to nesaki, ka mēs šito runājām, labi? Lai viņš nejūtas, ka viņam liek... Un tad mēs paēdīsim un brauksim.

ANNIKA. Tētīm nekas nesāpēs! Viņam nekad nesāp! Ejam, vai tad es pateikšu tētīm, ka tu mani neved uz dārziņu!

DANA. Anniku, beidz šitā! Es domāju, ka tu tiešām gribi paēst kopā ar tēti!

ANNIKA. Nē!

Dana pielec kājās. Sāk skriet prom no Annikas.

DANA. Noķer mani!

Annika nomet dakšiņu, ceļas no krēsla un skrien pakaļ Danai. Dana smeļoties skrien pa visām istabām. Annika viņai pakaļ.

DANA. Noķer!

ANNIKA. Neskrien tik ātri....

DANA. Annika, noķer, noķer, noķer mani!

Dana ieskrien tualetē. Annika iespiežas, no kabatas izvelk savu burvju nūjiņu, pavērš to pret Danu.

ANNIKA. Es tev lieku izbeigt skriet! Neskrien! Apstājies!

DANA. Ko tu dari?

ANNIKA. Stāvi!

DANA. Beidz! Nebur mani!

ANNIKA. Stāvi!

DANA. Es nevaru pakustēties! Annika, ko tu dari?

Dana apstājas. No savas istabas iznāk Gunārs.

GUNĀRS. Kas te notiek?

ANNIKA. Čau, tētīti! Man izdevās! Man izdevās! Es teicu, lai viņa apstājas, un viņa apstājās.

GUNĀRS. Čau! Dana, kas te par troksni?

Dana neatbild.

ANNIKA. Dana?

Dana stāv kā sasalusi un nekustas. Annika nolaiž nūjiņu. Dana sāk kustēties.

DANA. Kas tas bija? Ko tu izdarīji?

ANNIKA. Redzi, tas strādā!

Annika iesit Gunāram.

ANNIKA. Tu vadi!

Annika ieskrien savā istabā. Dana apsēžas uz krēsla.

GUNĀRS. Dana, kas pie velna notiek?

DANA. Nekas.

GUNĀRS. Kāpēc te septiņos no rīta ir tāds troksnis?

DANA. Annika gribēja paspēlēties...

GUNĀRS. Viņai ir jābūt dārziņā, nevis jārīko armagedons! Un kas, pie velna? Tu teici, ka viņa šito kleitu nevilks, ka viņa beigs ticēt tām pasakām, tagad viņa vēl buras?

DANA. Ak, dievs, nu labi...

Annika ieskrien iekšā istabā ar burvju nūjiņu rokā. Piesit Danai pie sāna.

ANNIKA. Tētīti! Tu nāci paēst brokastītis, lai tev nesāp puncis?

GUNĀRS. Ne gluži... Budzīt, kas tev mugurā?

ANNIKA. Elsas kleita! Es esmu ledus princese! Tev patīk?

GUNĀRS. Tu šitā iesi uz bērnodārzu?

ANNIKA. Aha.

GUNĀRS. Paklau, sarunājam, ka tu novelc šito kleitu un uzvelc kādu citu?

ANNIKA. Nē, šodien es iešu šitāda! Tu vadi!

Annika pieskrien pie Gunāra, notēmē uz viņu ar burvju nūjiņu.

ANNIKA. Ņer mani!

Annika vēlreiz ar nūjiņu notēmē uz Gunāru un skrien prom. Gunārs stāv.

ANNIKA. Kāpēc tu neķer? Dana, vadi!

GUNĀRS. Lūdzu, uzvelc citu kleitu!

Dana pieiet pie Annikas, paņem viņu aiz rokas.

DANA. Nāc, iesim, taisīsimies uz dārziņu! Iesim, iesim, ka tiešām nenokavējam.

ANNIKA. Bet tu man pati teici, lai es... Vadi! Vadi!

Annika izraujas no Danas, paceļ nūjiņu viņas virzienā, Dana paņem Anniku pie rokas.

DANA. Ejam!

ANNIKA. Kāpēc nestrādā?

DANA. Jo nestrādā!

ANNIKA. Bet strādā! Tēti, tu arī spēlē!

GUNĀRS. Budzukiņ, tagad nē!

ANNIKA. Bet tu vēl nepavadīji!

GUNĀRS. Es tagad nespēlēšu, Annika!

DANA. Ejam, paspēlēsim pa ceļam.

ANNIKA. Tur mašīnas.

DANA. Te arī. Mēs traucējam.

ANNIKA. Mēs traucējam?

GUNĀRS. Budzi, tu man netraucē, bet...

ANNIKA. Tu melo! Kā maita!

Annika ieskrien savā istabā. Aizcērt durvis.

GUNĀRS. Viņa mani nosauca par maitu?

DANA. Es pa ceļam uz bērnudārzu parunāšu ar viņu...

GUNĀRS. Paklau, man ļoti būtu nepieciešams, ka šodien jūs būtu mājās vēlāk, lai es varu pabūt mierā... Man jāsapagatavojas vienai svarīgai sapulcei...

DANA. Labi, mēs tik un tā šovakar pēc dārziņa iesim uz veikalu. Mums jānopērk vienādas kleitas rītdienas svinībām.

GUNĀRS. Ļoti labi.

DANA. Piedod, ka iztraucējām tev rakstīt. Mēs negribējām būt tik skaļas, bet Annika gribēja paspēlēt ķerenes un aizrāvās, kā jau cilvēki mēdz darīt... kad ir priecīgi. Tas vairs neatkārtosies, mēs tūliņ notīsimies. Un to nūjiņu es viņai noņemšu, un to kleitu arī, lai viņa var būt parasts bērns kā visi citi...

GUNĀRS. Ne jau kā visi citi, vienkārši... Viņa ir pārāk aizrāvusies, un Signe arī uztraucas!

DANA. Jā, labi. Līdz Signes atbraukšanai viss jau sen būs aizmirsts.

GUNĀRS. Paklau, kāpēc tev mugurā ir Signes kleita?

DANA. Ā! Nu, man Annika lika uzvilkt!

GUNĀRS. Kāpēc?

DANA. Nu es taču nezinu!

GUNĀRS. Novelc! Un skaties arī, ko Annika velk. Lūdzu, pasaki viņai, ka viņa ir cilvēks, nevis pasaku varonis!

DANA. Budzi, nāci ārā! Mums jāiet, lai nekavējam.

Dana iet uz Annikas istabu, Annika iznāk no istabas ar citu kleitu mugurā.

ANNIKA. Tēti, šitā būs labi?

GUNĀRS. Daudz labāk... ja vēl tikai uzvilksi uz pareizo pusi!

Gunārs novelk Annikai kleitu, uzvelk uz pareizo pusi.

GUNĀRS. Nu re! Cita lieta!

DANA. *(no otras istabas)* Anniku, kur tu liki savu somu?

ANNIKA. Uz gultas.

DANA. (*no otras istabas*) Nav uz gultas!

ANNIKA. Tēti, Dana man teica, ka tu viņai patīc.

Dana iznāk no istabas ar Annikas somu. Dana sāk ģērbt Anniku.

DANA. Uz gultas un zem gultas nav viens un tas pats, budzi!

ANNIKA. Man sajuka.

DANA. Nu, ejam?

ANNIKA. Aha.

DANA. Labi, Gunār, tad lai labi rakstās!

GUNĀRS. Paldies!

ANNIKA. Atā, tētīti!

GUNĀRS. Atā, budzīti!

Abas iziet pa durvīm. Gunārs izvelk no kabatas telefonu, zvana.

GUNĀRS. Labdien, te Gunārs. Jūs zvanījāt! Jā, par to mūsu tikšanos! Rīt un ne parīt, kā bijām runājuši pirms tam? Nē, nē, es varu. Jā, labi! Ja rīt, tad rīt!

Gunārs ieiet savā istabā.

6. aina

Vakars. Dana klauvē pie Gunāra durvīm. Viņš atver.

DANA. Es tikai gribēju pateikt, ka Annikas šovakar nebūs mājās, viņa palika pie Agates.

GUNĀRS. Pie kā?

DANA. Pie savas draudzenes!

GUNĀRS. Ar kādu mērķi?

DANA. Nu, lai paspēlētos gan jau... Viss kārtībā, nevajag uzraukties.

GUNĀRS. Labi, bet es jautāju, ar kādu mērķi?

DANA. Nu, kādu mērķi? Gribēja un viss... Agate ir Annikas grupiņas otra draudzenīte. Tāda maza, čirkaina ar brillītēm. Abi viņas vecāki strādā vienā redakcijā.. Viņa te ir bijusi... Signe viņu zina. Viss ir nokārtots. Lai tu varētu šovakar mierīgi rakstīt... Un gatavoties tai sapulcei.

GUNĀRS. Tev vajadzēja man to pateikt.

DANA. Nu, es domāju, ka... Tu tagad droši vien domā, ka es viņu aizsūtīju prom, lai... varētu tev uzmākties?

Dana iesmejas.

DANA. Piedod! Stulbs joks. Piedod! Tiešām...

GUNĀRS. Kurā redakcijā viņi strādā?

DANA. Īsti nezinu. Bet tāpēc tu pats varēsi viņiem pajautāt, ja kādreiz aizvedīsi Anniku, vai uzaicināsi viņus uz ģimenes vakariņām... Gan jau iepazīsieties. Nu, tas nebija domāts tā... Un viņi šodien paši kaut ko ieminējās. Es neko neteicu, jo neko nezinu un tā nav mana daļa.

GUNĀRS. Paldies!

DANA. Es izlasīju to tavu 2009. gada interviju. Es nezināju, ka „Rudens meitene” iznāca vienā laikā ar Annikas piedzimšanu...

GUNĀRS. Jā...

DANA. Rīt būs jau seši gadi...

GUNĀRS. Jā! Rīt? Bļāviens, rīt!

DANA. Kas ir?

GUNĀRS. Klau, Annika taču nedusmosies, ja es pievienošos mazliet vēlāk, ko? Es šodien sarunāju tikšanos ar vienu redaktori. Ļoti svarīgu tikšanos... Tu ar viņu parunāsi?

DANA. Tu jau vari mums pievienoties pēc tam. Mēs sākam piecos.

GUNĀRS. Jā, labi. Paklau, kā sauc to lelli? Elma?

DANA. Elsa.

GUNĀRS. Kur tādu var dabūt?

DANA. Es viņai jau nopirku.

GUNĀRS. Varbūt tu vari uzdāvināt viņai no manis? Es parādā nepalikšu! Nu, es nekavēšu, bet, ja nu tomēr nokavēju, tad...

DANA. Bet tu taču būsi? Varbūt vari pats uzdāvināt?

GUNĀRS. Es jau nesaku, ka tā būs, bet ja nu tomēr... Man ļoti vajag satikties ar to vienu cilvēku.

DANA. Zināji, ka viss tas trādirīdis par to ballīti tika celts tikai tāpēc, ka viņa ļoti gribēja, ka tu arī būtu?

GUNĀRS. Jā, jā, jā, jā, jā.... Tu varēsi izdarīt tā, lai viņa neapvainojas?

DANA. Es viņai pateikšu, ka tu pievienosies vēlāk... Bet, ka tu būsi. Tu būsi?

GUNĀRS. Jā.

DANA. *OK.*

GUNĀRS. Paldies!

DANA. Bet, ja Annika nepiekritīs, ka tu nāc vēlāk?

GUNĀRS. Nu, tu taču ar viņu visu sarunāsi, tu esi mūsu mājas labais gariņš... Tu palīdzēsi man?

DANA. Nu...

GUNĀRS. Es parādā nepalikšu!

DANA. Labi. Es varu mēģināt.

GUNĀRS. Nevis mēģināt, bet darīt!

DANA. Labi, es sarunāšu!

GUNĀRS. Paldies tev, Dana! Arlabunakti...

DANA. Arlabunakti.

Gunārs ieiet savā istabā.

7. aina.

Istaba izrotāta, galds saklāts. Pie galda sēž Annika un ēd kūku. No savas istabas laukā iznāk Dana ar diviem dāvanu maisiņiem rokās.

DANA. Re!

Dana dod Annikai vienu iesaiņoto dāvanu. Annika no tā izvelk iepakojumu, kurā iekšā ir lelle.

ANNIKA. Elsa!

DANA. Tas tev no manis!

ANNIKA. Paldies!

DANA. Dosi buču?

Annika nobučo Danu. Dana dod Annikai otru dāvanu maisu.

DANA. Un tas tev no tēta.

Annika ver vaļā. Izņem laukā no turienes grāmatu.

ANNIKA. Kas tas?

DANA. Tā ir grāmata. Kuru tētis tev uzrakstīja, kad tu piedzimi... Zināji, ka šitās grāmatas dēļ tētis kļuva par rakstnieku... Tāpat kā tu man esi vismīļākā... arī šitā grāmata ir...

ANNIKA. Kāpēc viņš pats man neteica?

DANA. Es domāju, ka viņš gaida, kamēr tu izlasīsi. Kad kādreiz būsi lielāka un...

ANNIKA. Par ko tur ir?

DANA. Par tevi!

ANNIKA. Mani?

DANA. Aha.

ANNIKA. Es nemāku lasīt!

DANA. Iemācīsies!

Annika sķirsta grāmatu. Apstājas pie vienas lapas.

ANNIKA. Kas te rakstīts? Palasi!

Dana paņem grāmatu. Annika ierāpjas Danai klēpī.

DANA. Te ir rakstīts – *Matilde*. Tas ir meitenes vārds. Tās mazās meitenes, galvenās varones vārds.

ANNIKA. Matilde... Tā jau neesmu es tad, bet Matilde.

DANA. Nē, nē, tā esi tu. Tikai tev tur ir cits vārds! Kad kādreiz izlasīsi, pati sapratīsi.

ANNIKA. Mēs izlasīsim kopā?

DANA. Varbūt.

ANNIKA. Ko tu tā skaties?

DANA. Es domāju... Zini, ja man būtu meita, es gribētu, ka viņa būtu kā tu.

ANNIKA. Un kur tad es būšu?

DANA. Tu jau tad būsi lielāka.

ANNIKA. Es arī varu būt tava meita?

DANA. Tu jau esi Signei...

ANNIKA. Elsi arī bija divas mammas... Un viņa izvēlējās mīlāko...

DANA. Nē, budžukiņ, tā laikam nevarēs...

ANNIKA. Bet Elsa varēja..

DANA. Nu, bet..

ANNIKA. Es izvēlos tevi, Dana...

DANA. Ko tu teici?

ANNIKA. Es izvēlos tevi...

DANA. Bet ko tava mamma par to teiks?

ANNIKA. Mēs viņai neteiksim. Tētītis lai paliek Gunārs... Tā var?

DANA. Nu, es nezinu...

ANNIKA. Es nevienam neteikšu.

DANA. Arī tētīm nē?

ANNIKA. Labi.

DANA. Nu tad varbūt arī varam, jā... Zvēram?

ANNIKA. Aha.

DANA. Uz mūžiem?

ANNIKA. Aha.

DANA. Tikai tu atceries, ko mēs sarunājām, kad tētis nāks?

ANNIKA. Jā!

DANA. Bet tas jau pa jokam tikai, lai viņu pamācītu mazliet, labi?

ANNIKA. Bet ir jau vēls, un viņš nav. Viņš samelojās.

DANA. Nu, viņš atnāks. Viņam taču tāda svarīga tikšanās. Dažreiz tā sagadās... Bet tikai pa jokam, ko mēs runājām, labi? Nu, lai mēs zinām, ka tas ir pa jokam. Tāpat kā kad audzinātāja tev bērnodārzā aizrādīja, bet tikai, lai tu kaut ko iemācītos, ja? Tas jau nebūs pa īstam. Pa īstam jau tu arī tēti mīli, vai ne? Tikai mums viņam tas mazliet jāatgādina, vai ne?

ANNIKA. Aha... Dana?

DANA. Nu?

ANNIKA. Es aizmirsu, kas man bija jāsaka...

DANA. Ejam, atkārtosim!

ANNIKA. Un tētis tevi mīlēs? Ja tu būsi mana mamma? Tāpat kā Olafs Elzu? Un Hanss Annu?

DANA. Tas būtu ļoti...

ANNIKA. Nesen mamma tētīm teica, ka viņš vairs nerakstīs grāmatas, ja viņam šitā nesanāks... Un viņš teica, ka jā. Tad viņš būs ar mums daudzāk mājās?

DANA. Kad mamma to viņam teica?

ANNIKA. Nesen. Un viņš solījās, ka piekrīt... Tāpēc viņš tik daudz raksta? Jo viņš grib, lai viņam sanāk?

DANA. Labi, nāc, ejam!

ANNIKA. Un, kad viņš būs daudzāk mājās, tad mēs varēsim spēlēt spēles? Mēs iemācīsim viņam sasaldēt citus?

Annika ar Danu aiziet uz Danas istabu, pa ceļam izslēdzot gaismas.

8. aina.

Nakts. Gunārs ar bērnu šampanieti un milzīgu hēlija balonu rokās klauvē pie Danas durvīm. Dana atver.

GUNĀRS. Annika ir dusmīga!

DANA. Nevar būt!

GUNĀRS. Viņa izgrūda mani no istabas.

DANA. Cik ir pulkstenis?

GUNĀRS. Dana, lūdzu, palīdzi... Man ļoti vajag... Man vajag, lai Annika ar mani runā!

DANA. Tu teici, ka būsi ātrāk. To viņa zināja, jo es viņai pateicu to, ko tu man liki viņai pateikt...

GUNĀRS. Dana, man vajag tagad visu nokārtot! Man ir ļoti svarīgi, lai Annika būtu uz strīpas. Man ir jāsatiekas ar vienu redaktori, un, ja viss aizies pa dziedziņu, tad viņa man... viņa man piedāvās uzrakstīt „Rudens meitenes” turpinājumu. Bet man vajag, ka Annika ir ar mani... Vajag, man ļoti vajag, lai viss notiek. Tu taču tā izdarīsi, ko, saulīt? Nu, man iznāca nokavēties, bet tāpēc, ka man bija svarīga saruna, es nevarēju aiziet ātrāk...

DANA. Kāpēc tev tur ir vajadzīga Annika?

GUNĀRS. Šlosberga, nu, tā redaktore, grib satikt manu meitu, viņa taču zina, ka es to grāmatu rakstīju Annikai. Un bez viņas es.. es nedabūšu, Dana, lūdzu..

DANA. Nu, es varu mēģināt!

GUNĀRS. Nevis mēģināt... Mēģināt es arī varu - neiznāk. Viņai vajag redzēt Anniku, iepazīties... Tu taču visu ļoti labi saproti arī bez teikšanas!

DANA. Jā, bet viņai tomēr bija dzimšanas die...

GUNĀRS. Dana, es zinu! Es pat atvainoties nevaru, jo netieku klāt. Viņa ir ieslēgusies istabā un never vaļā durvis... Budzīti, tētis grib, ka tu viņu ielaid istabā. Viņš tev nopirka dāvanu... Es jau būtu ar Signi sarunājis, nu, par to grāmatu un redaktori, viņa jau kaut ko zina, bet... Signe šodien piezvanīja un pateica, ka aizkavēsies vēl pāris dienas, un man tādas dusmas uznāca, ka...

DANA. Signe kavēsies?

GUNĀRS. Jā, viņu uzaicināja palikt pāris dienas.

DANA. Tad es varbūt varu jums aizbraukt līdz uz turieni? Lai Annika nenobīstas no tās sievietes. Tad būs vieglāk ar viņu visu sarunāt, jo viņa tiešām laikam ir dusmīga.

GUNĀRS. Nu, skatīsimies!

Dana pieiet pie Annikas durvīm.

DANA. Budzīti, atver, lūdzu, durtiņas!

Annika atver durvis.

GUNĀRS. Tētis grib tevi apsveikt dzimšanas dienā!

Gunārs dod Annikai balonu. Viņa neņem.

GUNĀRS. Nu, lūdzu, piedod man, ka es tā, man bija darbiņš... Skaties, kāds tīģeris liels. Tev taču patika tīģeri, ne? Mēs abi ar tevi skatījāmies Vinniju Pūku, atceries? Tur tas tīģeris trakais, strīpainais muļķojās.

Annika klusē. Dana skatās uz Anniku. Annika uz Danu, bet klusē.

DANA. Tētis jau tā... negribēja, vai ne?

GUNĀRS. Es negribēju! Es tiešām negribēju, bet man bija jāaizkavējas, jo man bija jāparunājas ar vienu tanti, kura, starp citu, tevi arī ļoti grib redzēt. Viņa grib ar tevi iepazīties... Es viņai stāstīju, cik man ir forša meita... Dzirdi, budzi? Tu man piedosi?

DANA. Tu taču piedosi tētim, vai ne?

Gunārs dod Annikai balonu.

DANA. Nu, ko teiksi, budzi? Tu teiksi paldies tētim?

ANNIKA. Tu tā vairs nedarīsi?

GUNĀRS. Jā.

ANNIKA. Tu nožēlo?

GUNĀRS. Jā.

ANNIKA. Zvēri?

GUNĀRS. Mhm..

ANNIKA. Uz visiem laikiem?

Annika paņem balonu.

DANA. Nu, re! Esat samierināti! Iedod tētim bučiņu!

Annika nobučo Gunāru.

GUNĀRS. Klau, budzi...

DANA. Šodien vairs nē, ir jāturpina čučēt, citādi rīt būs stiķu niķi, tēti...

GUNĀRS. Labi! Līdz rītam, budzīti!

ANNIKA. Arlabunakti, tēti.

Dana ar Anniku un lielo balonu ieiet Annikas istabā. Gunārs ieļej sev glāzē viskiju. Pēc brīža no istabas iznāk Dana.

GUNĀRS. Paldies tev, tu esi zelts!

DANA. Būs labi. Es viņai jau pirms tam paskaidroju, ka tev jāstrādā...

Dana taisa sev tēju.

DANA. Jūtu, ka gāja labi...

GUNĀRS. Mēs tur mazliet iedzērām, jā..

Gunārs iedzer.

DANA. Jūs runājāt par „Rudens meiteni”?

GUNĀRS. Jā, jā... Šlosberga man daudz ko teica. Daudz ko labu, Dana!

Gunārs ieļej sev vēl. Taisās dzert. Dana pieiet pie Gunāra ar tējas krūzi rokās. Saskandina.

DANA. Tas varbūt skan kaut kā lēti, bet zini, kad man ir bijis ļoti slikti... esmu atvērusi „Rudens meiteni”... atveru, atšķiru visviens, kuru lapaspusi, izlasu. Tur viss ir rakstīts. Tur ir atbildes uz visiem jautājumiem...

Gunārs klusē. Dana pieiet pie Gunāra, vēlreiz saskandina. Viņš ieļej sev vēl vienu glāzi.

DANA. Lai arī ko tur kurš saka... Nav daudz tādu cilvēku kā tu, kas visiem pārējiem... nu, var... būt par piemēru... Par iedvesmu... Tu esi... Man tiešām prieks... ka es tevi pazīstu.

Gunārs smejas.

DANA. Ko tu smeji?

GUNĀRS. Kad es toreiz uzzināju, ka man būs meita, es ļoti nobijos. Man bija reālas bailes. Man vienmēr likās, ka man bērnu nebūs, jo mana pieredze ar vecākiem bija, maigi izsakoties, bija. Es sāku rakstīt viņai dienasgrāmatu. Rakstīju katru dienu. Un tad viņa piedzima... Es gribēju, lai viņu sauc Matilde, bet Signe nosauca par Anniku. Ja man Šlosberga pajautās, tad es uzrakstīšu otro daļu...

Gunārs izdzer. Dana viņu noskūpsta.

GUNĀRS. Kas tas bija?

DANA. Es nezinu...

GUNĀRS. Nē, nē, tu zini!

DANA. Man laikam liekas, ka... Man liekas, ka es esmu tevī iemīlējusies!

GUNĀRS. Dana!

DANA. Ko, Dana?

GUNĀRS. Aizmirst to, ko tikko pateici!

Dana ieskrien savā istabā. Gunārs iet pie viņas istabas durvīm, klauvē.

GUNĀRS. Dana! Atver!

Viņa neatbild. Gunārs ieiet savā istabā.

9. aina.

Vakars. No savas istabas iznāk Annika, pieiet pie Gunāra durvīm, klauvē. Viņš atver.

ANNIKA. Tēti, pietiks rakstīt! Neraksti vairāk!

GUNĀRS. Kur Dana?

ANNIKA. Viņa kaut kur aizbrauca. Viņa būs atpakaļ. Nāc, paskatīties filmu!

GUNĀRS. Es tagad nevaru, man vēl druscītiņ jādara. Nākamnedēļ izdarīsim visu, ko tu gribēsi, bet nākamnedēļ, labi?

ANNIKA. Tu man vakar apsolīji, ka mēs noskatīsimies filmu!

GUNĀRS. Nākamnedēļ, labi?

ANNIKA. Tagad!

GUNĀRS. Tagad es nevaru.

ANNIKA. Tev tavas grāmatas ir svarīgākas par mani?

GUNĀRS. Kurš tev šito teica?

ANNIKA. Neviens.

GUNĀRS. Budžukiņ, mēs taču zinām, ka neteikt patiesību ir tas pats, kas melot, vai ne?

Annika māj ar galvu.

GUNĀRS. Tu taču vairs neesi nemaz tik maza. Un, kad tu izaugsi pavisam un būsi liela, tev viss būs jāizlemj pašai. Dana taču nebūs tev visu mūžu blakus... Apsoli man, ka sāksi domāt vairāk pati, labi?

ANNIKA. Viņa man nesaka...

GUNĀRS. Un vēl sarunājam tā, ka tu klausī mani, labi? Es esmu tavs tētis, tev no manis nevar būt noslēpumu. Un tev mani ir jāklausa un jāpastāsta, kas notiek, lai es zinātu, ko un kā pareizāk darīt...

ANNIKA. Kad Elsa pateica noslēpumu, Olafs ar viņu nedraudzējās...

GUNĀRS. Bet tu esi Annika. Tu neesi nekāda Elsa!

ANNIKA. Ne-e.

GUNĀRS. Ja-a. Sarunājam tagad, ka tu Danai neko neteiksi, ko es tev teicu. Un būsi liela. Viņa neteica, kad būs atpakaļ?

ANNIKA. Ne-e.

Annika neiet prom.

GUNĀRS. Budzi, tas, ka es tik daudz pēdējā laikā rakstu, nenozīmē, ka grāmatas man ir svarīgākas. Vienkārši man vēl... Vēl vienu reizīti jāuzraksta. Un jāuzraksta labi, citādi man būs jāšāk darīt lietas, kuras man ļoti negribēsies darīt, un es būšu bēdīgs tad...

ANNIKA. Tu mani mīli?

GUNĀRS. Bet, protams.

ANNIKA. Bet kāpēc tu tik daudz raksti?

GUNĀRS. Budziņ, es zinu, ka esmu solījis kaut ko, ko neesmu izdarījis, bet es tev apsolu. Es tiešām apsolu. Es zvēru. Ka visu izdarīsim. Tikai mazliet vēlāk... Man ir vēl drusciņ jāparaksta...

ANNIKA. Es neticu!

GUNĀRS. Tev man ir jātic, tu man tikko to apsolīji!

Annika paceļ rokas pret Gunāru.

GUNĀRS. Ko tu dari?

ANNIKA. Es tevi sasaldēšu!

GUNĀRS. Anniku, ja tu gribi būt liela...

ANNIKA. Es negribu būt liela!

GUNĀRS. Zini, kas ir pati galvenākā lielo cilvēku īpašība? Viņi netic visam, ko viņiem saka citi, bet vairāk domā paši ar savu galvu. Piemēram, ja tu esi liela, tu taču pati zini, ka cilvēks nav burvis. Cilvēks ir cilvēks. Cilvēks nevar sasaldēt nevienu. Vai arī, ja viņš kādam grib darīt pāri, tad viņam par to pēc tam ir jāiet cietumā, jo neviens nesodīts nepaliek. Tāpēc arī mēs esam cilvēki, nevis zvēri. Burvji ir izdomājums. Viņi nav īsti.

ANNIKA. Ir īsti! Beidz rakstīt!

GUNĀRS. Ko tu dari?

ANNIKA. Ejam skatīties filmu!

GUNĀRS. Annika, es būšu dusmīgs.

ANNIKA. Ejam skatīties filmu!

Gunārs nolaiž Annikas rokas gar sāniem.

GUNĀRS. Beidz, lūdzu, izbeidz! Es apsolu – drīz noskatīsimies filmas, bet no sākuma man ir jāpabeidz darbiņi.

ANNIKA. Tu visu laiku melo!

Annika paceļ rokas pret Gunāru.

GUNĀRS. Annika, jej bogu, liec mani mierā!... Uz brītiņu!... Budzi, piedod, tētis negribēja sabļautīties...

ANNIKA. Dana man teica, ka tu gribi ar mani parunāties, lai es eju ar tevi kopā ciemos, bet tu tikai raksti. Tev ir vienalga!

Annika ieskrien istabā un aizver durvis.

10. aina.

Nakts. Gunārs sēž pie virtuves galda. Slēdzas vaļā durvis, un iekšā nāk Dana. Viņa sāk ģērbties nost, bet tad ierauga Gunāru.

DANA. Ak, dievs! Kā es nobijos... Kāpēc tu te sēdi? Viss labi?

GUNĀRS. Kur tu biji?

DANA. Slimnīcā.

GUNĀRS. Slimnīcā?

DANA. Viss kārtībā. Annika taču tevi neiztraucēja? Viņa man apsolījās, ka būs klusa. Es viņai uzliku multenes.

GUNĀRS. Jā. Ne reizi nepatraucēja. Kas tur slimnīcā?

DANA. Viss kārtībā! Kā tev iet?

GUNĀRS. Labi. Es gribu ar tevi parunāties par to, ko tu man teici...

Dana iet pie Gunāra, bet tad apstājas.

GUNĀRS. Zini, man liekas, ka tev tā tikai liekas, ka tu esi manī iemīlējusies.

DANA. Kā tu zini?

GUNĀRS. Jo tu nevari mani mīlēt!

Dana neatbild.

GUNĀRS. Man ir Signe. Un Annika, un mēs esam ģimene. Tu vēl esi jauna. Tev nav tādas atbildības, kāda ir man...

DANA. Gunār, man vienalga, cik tev ir gadu.

GUNĀRS. Zini, es domāju, ka tev vienkārši ir kaut kas... nu... Es pat nezinu, sajucis, nu, tas nav slikti domāts. Sajucis šī vārda visjaukākajā nozīmē. Tu vēl esi jauna...

Dana neatbild.

GUNĀRS. Zini, kad es biju jauns, man arī likās, ka man kāds patīk, varbūt pat, ka es kādu mīlu, bet īstenībā jau es tikai... nu, man tā tikai pašam likās. Es tā vēlāk sapratu, jo tas, ko mēs dažkārt izdomājam, ne vienmēr arī nozīmē, ka...

DANA. Es ļoti labi visu saprotu.

GUNĀRS. Tu esi tiešām super aukle Annikai, bet tas arī viss... Viņa tevi ļoti mīl.

Dana pienāk klāt Gunāram.

GUNĀRS. Mēs taču varam būt labi draugi, vai ne?

DANA. Jā. Varam.

GUNĀRS. Un tu palīdzēsi man ar Anniku?

DANA. Jā.

GUNĀRS. Labi.

DANA. Tikai tu vari, lūdzu, mani apskaut?

GUNĀRS. Dana!

DANA. Lūdzu, tāpat vien! Pa draugam!

Gunārs apskauj Danu.

GUNĀRS. Man satikšanās ar redaktori ir parīt. Tu varēsi Anniku tur mazliet uzfrišināt? Nu, tur kleita jāuzvelk, jāsataisa mati.

DANA. Jā.

GUNĀRS. Paldies!

DANA. Jā!

GUNĀRS. Labi, es tagad došos rakstīt...

Dana palaiž Gunāru vaļā.

DANA. Jā! Labi. Varbūt es varu braukt līdzī... Pie tās redaktores? Signes tik un tā nebūs...

GUNĀRS. Arlabunakti.

DANA. Es tevi noskūpstīju, jo es tā gribēju, nevis jo man kaut kas ir sajucis...

GUNĀRS. Dana!

Gunārs ieiet savā istabā.

11. aina.

Vakars. Gunārs stāv pie Annikas durvīm.

GUNĀRS. Budzi... Mēs taču sarunājām, ka tu pati būsi liela meitene!... Nu, lūdzu, atver durtiņas! Es tev nolasīšu priekšā kaut ko no jaunās grāmatas vēlāk... Gribi? Labi, es varētu būt tas sniega vīrs un tu būsi Elsa. Es pat varu palikt pie tevis istabā un rakstīt tur... Nu, budzi. Dana man teica, ka sarunāja ar tevi to, ko tu rīt teiksi tantei, lai tētīm tiek darbiņš... Tētīm ļoti vajag to darbiņu.... Tu taču negribi, ka tavš tētis parvēršas par... ledu, ko? Jo, ja viņš neparunās ar to tanti un tevi, tad viņš pārvērtīsies ne tikai par ledu, bet arī par... Budzi? Budzi? Nu, atver durvis! Annika, es esmu tavš tēvs, runā taču ar mani! Tev mani ir jāklausa! Annika!

Klusums. Gunārs klauvē pie durvīm, dauza tās, mēģina atvērt. Viņam neizdodas. Viņš ņem savu telefonu, zvana.

GUNĀRS. Dana, kur tu esi? Ko? Nē, nāc mājās! Viņa ir ieslēgusies savā istabā. Annika ar mani nerunā. Lūdzu, nāc tūlīt mājās!... Lūdzu!

Gunārs ieiet savā istabā. Annika, ģērbusies princeses Elsas kleitā, atver savas istabas durvis, pieiet pie Gunāra istabas durvīm, izvelk no kabatas burvju nūjiņu un, kaut ko čukstot, sāk to vicināt viņa durvju priekšā.

12. aina.

Nakts. Dana atver ārdurvis, ienāk iekšā. No savas istabas iznāk Gunārs.

GUNĀRS. Dana, es nevaru atkal, es nevaru ar Anniku neko sarunāt. Viņa rīt iespītēsies, un viss... Man viss aizies gar degunu... Dana, tev man jāpalīdz... Vienu dienu viss ir labi, otru...

DANA. Es nezinu, kas viņai uznācis!

GUNĀRS. Mēs varam sarunāt tā, ka Annika rīt būs uz strīpas?

Gunārs mēģina uztaisīt Danai tēju. Viņš ielej ūdeni tējkannā, ieslēdz to. Meklē tēju pa plauktiņiem. Uzvārās ūdens, un Gunārs, aplejot tēju, pats aplejas.

GUNĀRS. Au!

Dana pieceļas kājās.

GUNĀRS. Es apdedzinājos!

DANA. Es uztaisīšu!

Dana sāk slaucīt nolieto galdu un vākt lauskas no krūzes.

DANA. Gunār, tev nav tagad nav ar mani speciāli jādraudzējas, ja tu par to uztraucies. Tev tagad ir jāiet rakstīt. Grāmatas pašas nerakstās... Ar Anniku viss būs labi.

GUNĀRS. Es neuztraucos tagad par grāmatu... Pagaidi, ko? Par ko man nav jāuztraucas?

DANA. Annika rīt nespītēsies.

GUNĀRS. Nē, tu teici, ka man tagad nav jādraudzējas. Dana, tu taču atceries, ko mēs vakar runājām, vai ne?

DANA. Jā. Labi, arlabunakti.

GUNĀRS. Paga, nu, paga, nē. Mēs runājām, ka esam draugi! Es redzu, ka tu tikai saki, jā, bet pati tā nemaz, nedomā. Dana, paklausies....

DANA. Es pārdomāju visu, ko tev vakar teicu... Tev bija taisnība, es maldījos... Kaut kur... Vienkārši man tajā vakarā bija skumji un es. Labi, vienkārši nekas nav bijis.

GUNĀRS. Tu, man liekas, pārāk pārspīlē. Nekā jau tāda nebija. Nu, sabučojāmieš, nekas. Par to, ko tu teici – viss ir kārtībā. Es to neuztvēru tā. Drīzāk kā draudzības apliecinājumu, vai ne?

DANA. Jā!

GUNĀRS. Vai arī tu tā teici, jo domā, ka es tikai tā labi izturos, jo man.. ka es šito saku, lai tu tiktu galā ar Anniku, vai kā?

DANA. Viss kartībā, es saprotu. Annikai pietrūkst pavisam maz... Galvenais, domā par viņu...

GUNĀRS. Dana, es apsolīju Signei, ka, ja man neiznāks, tad es... man piedāvā darbu vienā redakcijā. Man būs tas jāņem. Ja es neuzrakstīšu šito grāmatu tādu, kāda bija pirmā, man būs tas jāatmet uz visiem laikiem...

DANA. Naudas pēc?

GUNĀRS. Nē, vienkārši es pats nevaru visu laiku...

DANA. Tev nav jāatmet ar roku, jo Signe tev liek...

GUNĀRS. Ir.

DANA. Nav. Nav! Nekas tev nav jāatmet!

GUNĀRS. Annika ir tā iespītējusies, ka es nezinu, ko darīt. Kā man viņai ieskaidrot, ka es viņu...

DANA. Tev nekas viņai nav jāieskaidro... No viņas nav atkarīgs tas, vai tu uzrakstīsi to grāmatu, bet gan no paša tevis! Un tu to vari! Fak, Gunār, tu taču uzrakstīji tādu grāmatu! Tātad tev ir talants! Tad ej un raksti! Nestāvi te, necenties mani pierunāt, lai es palīdzu, es jau tev apsolīju, ka visu izdarīšu! Ej! Ej un raksti, nestāvi te! Neskaties uz mani tā! Ej!

Gunārs neatbild.

DANA. Sarunāsim ar Anniku un aizbrauksim pie tās Šlosbergas...

Gunārs noskūpstā Danu. Dana – Gunāru. Viņi sāk skūpstīties.

13. aina.

*Vakars. Gunārs ar Anniku sēž pie galda, ēd. Annikai mugurā kleita, mati savākti.
Gunāram – uzvalks.*

ANNIKA. Es palikšu te, Danai slikti.

GUNĀRS. Viņa ir tikai piekususi, pēc tās trakās sapulces... Bet tu gan bijī malacīte!
Mums šovakar jāļauj Danai atpūsties, tāpēc tev jāpaliek pie Agates.

ANNIKA. Tā grāmatu tante šodien jautāja, vai Dana ir mana mamma.

GUNĀRS. Nejaudāja gan.

ANNIKA. Viņa teica, ka mēs esam līdzīgas. Es palikšu mājās.

GUNĀRS. Nē, budzi, šovakar tu paliec pie Agates!

ANNIKA. Es negribu braukt!

GUNĀRS. Šodien zvanīja mamma. Viņa rīt būs mājās. Tāpēc mums būs viss kārtīgi
jāsavāc. Danai jāpaguļ un jāatpūšas, labi?

Annika sāk raudāt.

GUNĀRS. Kas notika?

ANNIKA. Es negribu braukt pie Agates!

GUNĀRS. Kāpēc?

ANNIKA. Negribu!

GUNĀRS. Budzi, es nesaprotu, par ko tu raudi?

Annika neatbild.

GUNĀRS. Budzīti! Es taču esmu tavs tētis. Mēs nosolījāmies viens otram, atceries?

ANNIKA. Ja Signe atbrauks, tad Dana vairs nebūs mana mamma.

GUNĀRS. Kas tad?

ANNIKA. Ja Signe atbrauks, tad Dana vairs nebūs mana mamma.

GUNĀRS. Bet tava mamma taču ir Signe.

ANNIKA. Nē! Dana tagad ir man mamma. Un mēs esam ģimene visi trīs. Un tad būs
Signe, tad mēs nevarēsim vairs būt...

GUNĀRS. Dana ir tava aukle.

ANNIKA. Ne-e.

GUNĀRS. Nu kā, ne-e. Ja-a. Viņa taču nevar būt mamma un aukle – abas kopā...

ANNIKA. Viņa lai vairs tad nav aukle.

GUNĀRS. Viņa ir aukle, jo tev jau ir mamma Signe.

ANNIKA. Mēs ar Danu sarunājam, ka vairs nē.

GUNĀRS. Ko jūs sarunājāt?

ANNIKA. Viņa teica, ka tagad viņa var būt mana mamma.

GUNĀRS. Un tu viņai šitā tici?

ANNIKA. Jā. Un vēl viņa teica, ka mēs dzīvosim visi trīs kopā. Es negribu, lai Signe brauc, tēti!

GUNĀRS. Nu, man liekas, ka Dana jau tikai pajokojās.

ANNIKA. Nejokojās!

GUNĀRS. Nu, beidz! Varbūt tā tāda spēle, vai, kamēr mamma ir prom, tikai. Kad Signe, tas ir, kad tava mamma atbrauks, tad viņa atkal būs tava mamma.

ANNIKA. Nē!

GUNĀRS. Nu, budzi. Mēs taču sarunājam, ka tu jau esi liela, vai ne? Un, ka tu vairs neklausīsi tik daudz citus, kā vairāk pati domāsi. Kur tu esi redzējusi, ka cilvēkiem ir divas mamas?

ANNIKA. Bet Elsi bija divas. Viena īstā, bet viņa bija ļauna, un tad tā, kas nebija īstā, bet tā bija laba.. tā notiek, tā var būt.

GUNĀRS. Tā ir tikai filma. Pasaka, tas ir izdomājums.

ANNIKA. Tā nav.

GUNĀRS. Tev ir mamma Signe! Un tev esmu es, tētis Gunārs! Un mamma Signe tev var būt tikai komplektā ar tēti Gunāru! Ja tu apmaini mammu, tev jāapmaina arī tētis. Bet tas nav iespējams, jo es esmu tavs tētis. Un es palikšu tavs tētis visu mūžu, un Signe – tava mamma arī visu mūžu.

ANNIKA. Tad appreci Danu, un Dana tad būs mana mamma! Un tu varēsi arī būt mans tētis!

GUNĀRS. Kas par muļķībām! Es neprecēšu Danu!

ANNIKA. Bet viņa man teica, ka precēsi!

GUNĀRS. Tā, budžukiņ, labi, tagad taisīsimies, Agate tevi jau gaida.

ANNIKA. Un viņa teica, ka mamma tev nevar likt nerakstīt grāmatas...

GUNĀRS. Un tur mums būs garšīgas vakariņas. Un tētis iepazīsies arī ar Agates mammu un tēti.

ANNIKA. Es nebraukšu. Es iešu pie Danas! Iesim abi!

GUNĀRS. Nē, nē. Braucam! Lai viņa paguļ!

ANNIKA. Dana!

GUNĀRS. Nebļauties, lūdzu!

ANNIKA. Dana!

GUNĀRS. Annika, klausī mani!

ANNIKA. Nē!

Annika izraujas no Gunāra un skrien uz Danas istabu. Atveras durvis. No savas istabas iznāk Dana.

DANA. Es laikam iemigu... Kas par troksni? Kas notika, budzi? Tu raudi?

Dana pieiet pie Annikas, slauka viņai acis.

ANNIKA. Kāpēc man jābrauc pie Agates?

DANA. Kāpēc viņa raud?

GUNĀRS. Jo tev laikam viņai piemirsās pateikt, ka viņa šonakt paliek pie Agates.

DANA. Ko?

ANNIKA. Tu man nepateici! Es nepalikšu!

DANA. Ja?

GUNĀRS. Nu par to multeņu vakaru...

DANA. Ā... Jā, budzi, vai tad es tev neteicu?

ANNIKA. Ne-e.

DANA. Kā? Nē, es taču pateicu. Atceries, kad mēs vakar gājām no bērnudārza mājās, tu man teici, ka Agatei ir tā jaunā multene un ka tu gribi redzēt... Un tad mēs sarunājām, ka tu brauc...

ANNIKA. Dana, tētis teica, ka mamma rīt brauc, un tu nebūsi mana mamma vairs tad! Un mēs nebūsim ģimene vairāk.

Annika ieskrien savā istabā, aizcērt durvis.

DANA. Ko? Viņa tikko teica, ka es esmu viņas mamma?

GUNĀRS. Tev jānomierina Annika, lai es varu viņu aizvest.

DANA. Bet... Ja viņai kaut kas sajucis, mums jāpaskaidro, ka nekas...

GUNĀRS. Nē, davai, izdabūn viņu laukā. Lūdzu, Dana! Visu tālāko pēc tam – mūs tur jau gaida... Ar vakariņām.. Nu, ak, dievs, Annika taču kaut ko mēdz sadomāt arī pati... Tu taču zini...

DANA. Nezinu, varbūt viņai tiešām labāk jāpaliek mājās?

GUNĀRS. Nē, to nevar! Lūdzu, ne šovakar! Es gribu palikt ar tevi divatā!

Gunārs pieiet pie Danas, nobučo viņu un pieved pie Annikas durvīm. Nobučo viņu vēlreiz. Un vēlreiz.

DANA. Budzīti, lūdzu, atver durtiņas!

ANNIKA. Dana, es negribu braukt!

DANA. Pati man stāstīji par Olafa degunu kaut ko... Nu, tu tiešām neatceries? Atceries taču, vai ne?

ANNIKA. Jā.

DANA. Un tad mēs sākām runāt par sniegavīriem, un tu teici, ka Agatei ir tā jaunā multene par pingvīniem... un tur arī ir sniegavīri. Varbūt pat, ka Olafa brālēni... Tu taču gribi redzēt viņa brālēnus?

ANNIKA. Aha.

DANA. Nu, un tad mēs sarunājām. Atceries?

ANNIKA. Jā...

DANA. Nu, re! Atvērsi durvis?

Annika atver durvis.

ANNIKA. Bet es vairs negribu braukt!

Gunārs ceļas kājās no galda, ģērbj mēteli.

GUNĀRS. Iesim, iesim!

ANNIKA. Kāpēc tu gribi, lai es aizbraucu?

GUNĀRS. Nu beidz, beidz tagad spītēties, brauksim!

ANNIKA. Es pačurāšu.

Annika ieiet tualetē un ieslēdzas.

DANA. Tu vari iet, darbināt mašīnu, es kamēr vēl viņu saģērbšu.

GUNĀRS. Es pagaidīšu!

DANA. Ej, būs ātrāk. Agates vecāki jau gaida. Vakariņas dzisīs! Nevienam nepatīk, ka kavē... Jo ātrāk tu aizbrauksi, jo ātrāk būsi atpakaļ...

Dana nobučo Gunāru un izbīda Gunāru laukā pa durvīm. Annika iznāk no tualetes.

DANA. Kāpēc tu teici tētīm, ka es esmu tava mamma, mēs taču sarunājām, ka tas ir mūsu noslēpums!

ANNIKA. Viņš teica, ka viņš tevi neprecēs, un ka tu neesi mana mamma. Bet, ja viņš tevi neprecēs, viņš nebūs vairs mans tētis, jo tu esi mana mamma... un es neatradīšu savu māsu un neviens nebūs priecīgs, un...

DANA. Anniku, tagad uz brīdi sarunājam, ka tu esi Annika, nevis Elsa, labi? Un tagad paklausies – kad tu atbrauksi, tad viss būs labi un kārtībā... Mums ar tēti jāparunājas.

ANNIKA. Bet mēs būsīm visi trīs kopā?

DANA. Es zvēru! Tikai vairs nesaki nevienam, ka es esmu tava mamma, labi? Pagaidām!

Gunārs ienāk pa durvīm.

GUNĀRS. Tu nāksi?

Dana ved Anniku ģērbties.

DANA. Tūliņ!

ANNIKA. Pavadi mani lejā!

DANA. Nevaru, nav laiciņa. Dod buču!

GUNĀRS. Nu, ejam!

Gunārs iziet pa durvīm. Dana sabučo Anniku. Annika iziet pa durvīm, tad ieskrien atpakaļ.

DANA. Kas atkal notika?

ANNIKA. Tu tiešām man apsoli?

DANA. Jā.

ANNIKA. Un mēs būsīm kopā visi?

DANA. Jā.

Annika neiet prom. Dana ieiet Annikas istabā, iznāk laukā ar burvju nūjiņu. Dod to Annikai.

DANA. Ja pie Agates paliek bail...

Annika paņem nūjiņu.

DANA. Līdz rītam!

Ienāk Gunārs.

GUNĀRS. Annika!

ANNIKA. Es eju! Un mēs atradīsim?

Dana pamāj ar galvu.

DANA. Atā!

Annika iziet pa durvīm. Gunārs iziet pa durvīm. Dana ieskrien savā istabā.

14. aina.

Vakars. Deg sveces. Fonā skan mūzika. Dana kleitā sēž pie galda. Slēdzas vaļā durvis, nāk iekšā Gunārs, Dana iet pie viņa.

DANA. Čau! Kur tu tik ilgi? Viss nokārtojās? Tie Agates vecāki ir forši, vai ne? Ko viņi teica? Kaut ko par grāmatu arī runājāt?

Dana tuvojas Gunāram, viņš pieiet pie atvilktnes, izņem no tās naudu, pārskaita. Dana apķeras Gunāram apkārt.

GUNĀRS. Tagad tu savāc savas mantas un ej!

Gunārs atkabina Danu no sevis nost.

GUNĀRS. Ārā no manas mājas!

Viņš noliek naudu uz galda.

GUNĀRS. Te ir alga par šo mēnesi, arī par nākamo, kā paredzēts līgumā.

DANA. Kāpēc?...

GUNĀRS. Mēs esot ģimene? Es tevi precēšot? Mēs vienmēr būšot kopā? Tu esi normāla? Tu normāla esi?

DANA. Es nezinu, kas tev liekas un ko tu esi sapratis, bet tu visu esi pārpratis...

GUNĀRS. Es izskatos pēc manipulējuma idiota, ja?

DANA. Nē.

GUNĀRS. Dana, viss!

DANA. Kā viss? Kāpēc tu saki viss?

GUNĀRS. Es nezinu, kā lai skaidrāk tev pasaka...

DANA. Tu nopietni? Man Annika teica, ka tu mani mīli...

GUNĀRS. Anniku liec mierā! Vai arī es neatbildu par sekām!

DANA. Bet mēs vakar... Es neko nepārpratu, es zinu, ka es...

GUNĀRS. Tu esi slima? Ko tu Annikai esi sastāstījusi? Ar kādām tiesībām?

DANA. Kāds tam sakars ar Anniku? Ja tu domā, ka es pateikšu Signei, es viņai neko neteikšu. Es taču zinu, ka tu ar viņu esi kopā tikai tāpēc, ka viņa tevi ir piespiedusi...

GUNĀRS. Ja tu tūliņ pat neiziesi no manas mājas... Tev ir piecpadsmit minūtes.

DANA. Bet tev nevajag Signi, tev vajag mani. Iesim prom! Es sakravāju mums koferus. Man ir sakrāta nauda. Es jau atradu vienu dzīvokli... Un es strādāšu. Vienalga, kur. Tu uzrakstīsi savu grāmatu. Grāmatas. Signe tev nekad neļaus to grāmatu pabeigt... Viņa nesaprot, kas tas ir!

GUNĀRS. Dana! Tu nedzirdi, vai? Es nevienā brīdī tev neesmu teicis, ka kaut kas vispār varētu notikt, es tieši otrādi tev teicu, ka nekas nevar notikt...

DANA. Bet notika.

GUNĀRS. Nenotika!

DANA. Kas tad tas vakar bija?

GUNĀRS. Kas bija? Nekas nebija!

DANA. Ja? Nebija?

Dana iet pie Gunāra un mēģina viņu noskūpstīt, bet viņš viņu atgrūž. Viņa mēģina vēlreiz. Viņš viņu atgrūž.

DANA. Kāpēc tu tā dari?

GUNĀRS. Kāpēc tu tā dari? Tu zini, ko Annika tikko izdarīja? Viņa mēģināja mani noburt, piespiest mani tevi apprecēt. Agates vecāku klātbūtnē. Agates vecāku klātbūtnē! Un es kā tāds idiots mēģināju viņus pārliecināt par sava bērna īpašo iztēli... Kā es to paskaidrošu Signei, ko?

DANA. Tad iznāk, ka...

GUNĀRS. Es to darīju, lai tu pierunātu Anniku atnākt ar mani pie Šlosbergas. Man tas neko nenožīmēja!

DANA. Tad tu mani tikai izmantoji?

GUNĀRS. Ja tev tā paliek skaidrāk!

DANA. Tu nopietni?

GUNĀRS. Jā, es nopietni!

Dana iet uz savu istabu. Tad pagriežas atpakaļ.

DANA. Tad tāpēc es nevaru Annikai iestāstīt, ka tu viņu mīli! Tas vienkārši nav iespējams! Viņa taču pati jūt!

Gunārs meklējas pa kabatām.

GUNĀRS. Kur ir mans telefons?

DANA. Un kas ar viņu notiks? Viņa jau tagad vairs nevienam netic...

GUNĀRS. Ko tu vispār zini, kas ir vecāki? Kur tad ir tavi? Ko viņi ar tevi ir izdarījuši, ka tu vari būt tik cietsirdīga?

DANA. Labāk pat, ka man viņu nav, nekā tādi, kādi jūs esat Annikai!

Gunārs ņem Danu un ar varu grūž uz Danas istabas durvīm. Dana pretojas.

GUNĀRS. Savāc mantas!

DANA. Es tevi mīlu!

GUNĀRS. Tu manipulēji ar manu bērnu! Ar manu bērnu. Ar mazu bērnu, Dana!

DANA. Es ar viņu nemanipulēju...

GUNĀRS. Vācies ārā!

DANA. Nē!

GUNĀRS. Dana, es par sevi neatbildu!

DANA. Es tā domāju, kāpēc tad Signe mani sūtīja prom, kamēr pati aizbrauc? Viņa taču visu jau sen bija sapratusi...

GUNĀRS. Ko tu muldi?

DANA. Un ja es pateikšu viņai? Man ir 17 gadu! Ja es pateikšu kādam, ka tu man uzmācies... Tu varēsi rakstīt savus romānus uz kameras sienām! Es nekur neiešu! Es palikšu pie Annikas. Es palikšu pie tevis. Ļauj man palikt pie tevis.

Gunārs iesit Danai pa galvu ar telefonu, kuru atradis kabatā. Dana nokrīt zemē. Gunārs nomet telefonu un mēģina Danu pamodināt.

GUNĀRS. Dana!

Atveras ārdurvis, un tur stāv Annika un Signe ar čemodānu. Gunārs paskatās uz savām plaukstām un palaiž Danu vaļā.

SIGNE. Es gribēju jums uztaisīt pārsteigumu! Atbraukt ātrāk! Tikko kā knapi iznācu no lidmašīnas, kad man no tava telefona zvanīja Annika, kura raudot lūdzās man, lai es nebraucu mājās... Kas pie velna te notiek? Kur ir Dana?

ANNIKA. Dana!

Signe ierauga Danu. Annika ierauga Danu, skrien pie viņas, mēģina viņu pamodināt.

ANNIKA. Dana! Dana!

SIGNE. Tu viņai kaut ko izdarīji?

GUNĀRS. Viņai uznāca ģībonis...

ANNIKA. Dana, celies! Celies augšā!

SIGNE. Dana?... Kas te notiek?

Gunārs pieiet pie Danas, mēģina viņu pamodināt. Signe ņem telefonu.

GUNĀRS. Ko tu darīsi?

SIGNE. Ko, ko.. Hallo, labdien...

GUNĀRS. Nezvani!

Gunārs izrauj no Signes rokām telefonu.

GUNĀRS. Nevajag, nesauc, es viņai iesitu!

SIGNE. Kāpēc?

ANNIKA. (*Gunāram*) Tu man apsolīji, ka mēs esam ģimene!

SIGNE. (*Annikai*) Ko tētis apsolīja?

ANNIKA. Ka mēs esam ģimene!

GUNĀRS. Annika, lūdzu, neizdomā tagad neko!

ANNIKA. Es neizdomāju!

SIGNE. Gunār, tu man acīs vari paskatīties? Ko man Annika tikko teica? Kas, pie velna, te vispār notiek? Tās ir asinis?

Annika pavērš pret Gunāru burvju nūjiņu.

ANNIKA. Tu man teici, ka mēs esam ģimene.

SIGNE. Tev uz rokām ir asinis?

GUNĀRS. Annika, noliec to sūdu malā!

SIGNE. Ko tu viņai izdarīji?

ANNIKA. Tu man teici, ka mēs esam ģimene.

Signe pieiet pie Danas, mēģina viņu piecelt, bet tad atkāpjas.

SIGNE. Viņa neelpo.

GUNĀRS. Es tikai gribēju uzrakstīt grāmatu.

ANNIKA. Dana! Dana!

Annika pieskrien pie Danas, pavērš nūjiņu pret Danu. Virs Annikas galvas parādās sniega mākonis. Nodziest gaisma.